

लागला. पुढे तर काम करणे अशक्य झाले व झोपून तळमळत रहायची वेळ आली. वेदना वाढत चालल्या. वरेच दिवस अनेक उपचार करूनही पाठदुखी थांबेना त्यामुळे त्यांच्या मनात निराशा व काळजी उत्पन्न झाली. मात्र त्यांनी श्रीबाबांचा "बाबा बाबा" असा जप सतत चालू ठेवला होता व पुढेही अखेरपर्यंत चालू होताच.

श्रीबाबांनी धावा ऐकला आणि त्यांना स्वप्नामध्ये दृष्टांत दिला. श्रीबाबांनी त्यांचेकडून शिधा मागितला. सकाळी जागे झाल्यावर सासन्यांना स्वप्न आठवले. ते त्यांनी कै. सासूबाईना सांगितले. तेव्हां, श्रीबाबांच्या आज्ञेनुसार श्रीबाबांना शिधा देण्याचे ठरले. पण सासन्यांना उठता येत नव्हते. तसेच श्रीबाबांची तसबीर अजून घेतली नव्हती. त्यामुळे शिधा कसा व कोठे अर्पण करावा हा प्रश्न पडला.

तथापि योगायोगाने जवळच एक श्री साईभक्त रहात होते. तेव्हां त्यांचेकडे जाऊन श्रीबाबांचे तसबीरीस शिधा अर्पण करावा असे ठरविले. त्याप्रमाणे सासूबाईनी शिधा तयार केला. सासन्यांनी श्रीबाबांच्या नामाचा उच्चार करीत करीत व सासूबाईच्या मदतीने कसेबसे आटोपले. पुढे दोघे शिधा घेऊन हळूहळू बाहेर पडले. पुढे आणखी एक प्रश्न होता. ज्या घरी श्रीबाबांना शिधा अर्पण करायचा होता ते घर माडीवर होते. त्यामुळे दोघांचाही मनाला या कायबिहळ खात्री वाटेना व काळजी वाटू लागली. तथापि "श्रीबाबांचे आज्ञापालन" हा एकच ध्यास त्यांच्या मनात होता. त्यामुळे श्रीबाबांच्या नामाचा उच्चार करीत ते चालत राहिले व जिना चढून त्या घरी गेले. श्रीबाबांना योग्य तन्हेने शिधा अर्पण केला. जसे हे काय पूर्ण झाले तसे दोघांच्याही मनास समाधान वाटले व धीर आला.

आता पुन्हा घरी जाऊन अंथरुणावर झोपून रहावे लागणार असा विचार करीत, परंतु श्रीबाबांच्या नामाचा उच्चार करीत सासरे व सासूबाई परत येऊ लागले. जसजसे सासरे जिना उतरले तसेतसा त्यांचा त्रासही कमी होत गेला, व घरापर्यंतचा रस्ता नकळत पार पडला. पुढे त्या पवित्र दिवसापासून सासन्यांना वरे वाटू लागले व पाठदुखी औषधपाण्याविना समूळ नष्ट झाली ती कायमचीच. हे केवळ श्रीबाबांच्या कृपेचे सामर्थ्य. पुढे सासन्यांनी सोनारकामासही सुरुवात केली. अशा तन्हेने श्रीबाबांनी एक कुटुंब वाचविले व सांभाळले. सासू-सासरे उपकृत झाले, कृतज्ञ झाले. या कृतज्ञतेची जाणीव त्यांनी भक्तिच्या रूपाने ठेवली. श्रीबाबांच्या उपकारांची फेड करण्याचा अन्य मार्ग तो कोणता !

पुढे सासन्यांनी श्रीबाबांचा फोटो आणून फ्रेम करून घेतला. श्रीसाईसच्चरित आणले. त्याचे मनोभावे वाचन, पारायणे, सप्ताह वगैरे केले. श्रीबाबांच्या पूजेसाठी एक मोठा चौरंग करून घेतला. त्यावर श्रीबाबांसाठी आकर्षक बैठक करून घेतली. श्रीबाबांना मोत्यांची चौपदरी माळ करून घातली. समया लावल्या. ~~तेंदुले गिरणे तर्गेन्न न्यातले अधिक्षेक~~ आरत्या, भजने वगैरे सुरु केले.

..... आणि आम्ही श्रीसाईभक्त झालो !”

पुढे ५-७ वर्षांनी मी सासन्यांना त्यांच्या व्यवसायासाठी व कायमचे वास्तव्य करण्यासाठी कोल्हापूर येथे बोलावून घेतले. कारण त्यांना तिथे सांभाळण्यासाठी निकटची पुरुषव्यक्ति कोणीच नव्हती. सासरे व सासूबाई आमच्या घरी आल्यामुळे एक महत्त्वाची गोष्ट घडून आली ती म्हणजे, त्यांनी श्रीबाबांची तसबीर वगैरे सर्व इकडे आणले व आमच्या घरी श्रीबाबांचे स्वतंत्र देवघर झाले. इकडेही पूजा, अभिषेक, आरत्या, भजने वगैरे सुरु झाले. आणि तेथून पुढे आमच्या कुटुंबावरील संकटांची छाया दूर झाली. ही गोष्ट आता आमच्या लक्षात येऊ लागली आहे. परंतु सासन्यांच्या निधनानंतर भक्तिचे प्रमाण कमी झाले. नंतर सासूबाईही निधन पावल्या. मात्र त्यांनी त्यांच्या उत्तरक्रियेच्यावेळी, आमचेकडून भक्ति योग्य तन्हेने होत नाही हे निदर्शनास आणले आणि पुन्हा हळू हळू सर्व गोष्टींना सुरुवात झाली आहे.

या सर्व गोष्टीवरून आमच्या लक्षात आले कीं, “आमच्या रक्षणासाठी श्रीबाबा १०० मैल अंतरावरून आमच्याकडे आले.” आणि त्यामुळे आम्ही सर्वजण श्रीसाईभक्त झालो !”

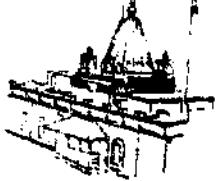
श्री साईमाऊली सदाकृपेची साऊली

सौ. सुंदर कृष्ण घेडे

११३६ ब्राम्हणशाही वाई जि. सातारा ४१२८०३

भाद्रपद महीना होता. गौरी गणपतिचे दिवस होते. सर्वत्र गणेशोत्सव साजरा होत होता. त्याच दिवसात चोरांचे प्रस्थ फार माजले होते. चोरीच्या अनेक बातम्या रोज कानावर येत होत्या. आमच्याकडे मात्र चोरीचा कधीच अनुभव नव्हता. परंतु त्या गणेशोत्सवाच्या दिवशी आमच्याकडे अचानक चोर आला. रात्री आम्ही सर्वजण झोपलो होतो. माझी मोठी मुलगी एकदम जागी झाली. कसला तरी आवाज येत होता. तिने मला जागे केले. मी उठून दिवा लावला. व आतल्या खोलीत गेले तर दाराची कडी काढलेली होती. माझ्या चाहुलीने चोर बाहेरच थांबला. पण मी जरा धीटपणे दार उघडले तर चोर बाहेरच उभा होता. मला पाहून पुढे तो पळून गेला. त्याने आमच्या खिडकीचे दोन गज काढले होते. पण तेथून आत येत नसल्याने त्याच गजाने दाराची कडी काढली होती. श्री साईबाबांच्या कृपेमुळेच चोर आत येऊ शकला नाही. अशारीतीने त्या प्रेमल साईमाऊलीनेच आमचे रक्षण केले.

त्या दिवशी चोरी झाली नाही पण २ नंब दिवसानंतर माझ्या नातवाचे सर्व दागिने चोरीला गेले. नातवाचे सर्व सोन्याचे दागिने ठेवलेला डबा चोरीला गेला

आम्ही सर्वजण घाबरलो. काही सुचेनासे झाले. शेवटी आम्ही सर्वांनी श्री साईबाबांची करूणा भाकली. आमचे दागिने आम्हाला परत मिळू दया अशी प्रार्थना करीत होतो, व खरच बाबांनी हाक ऐकली. ज्या दिवशी आम्ही कळवळून प्रार्थना केली त्याच्या दुसऱ्या दिवशी सकाळी ज्या व्यक्तीने दागिने नेले होते ती नेमकी दारात हजर झाली. शेवटी ती व्यक्ती घरी आल्याबरोबर तिने कबूल केले. तिने त्या वस्तू मोडल्या होत्या. पण तिने त्या दागिन्यांसारखेच दागिने व नुकसानभरपाई दिली. महत्वाची गोष्ट म्हणजे झालेली चोरी कबूल करणे व आमच्या वस्तू आम्हाला वेगळ्या रूपाने का होईना परत मिळाल्या ही सर्व बाबांचीच कृपा होय.

त्याचप्रमाणे माझी मुलगी चि. सुवर्णा हिच्या पायाला व हाताला दरवर्षी थंडीत खूप भेगा पडतात. खूप औषधे घेऊन काही उपयोग झाला नाही. तिने श्री साईबाबांची उदी पाण्यातून घ्यायला सुरुवात केली. आणि खरोखरच तिच्या हातापायाच्या भेगा जाऊन हातपाय चांगले झाले. या थंडीत तिला कसलाच त्रास झाला नाही. अशी ही बाबांची उदी म्हणजे अमृत ठरली आहे.

अशा भक्तवत्सल साईमाऊलीला माझे कोटी कोटी प्रणाम ।

नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य ॥
नित्य हया प्रचित अनुभवे ॥

अशीच श्री बाबांची प्रेमळ कृपादृष्टी आम्हा सर्वांवर व सर्व साईभक्तांवर बरसत राहो अशी साईचरणी प्रार्थना.

बाबांनी बहिणीचे लग्न जमविले

श्री गणपत निळकंठ सावंत,
बी. कॉम. एल.एल.बी. सी.ए.आय.आय.बी.
बी - २४, को. ओ. हॉ. सो.,
नवघर रोड, मुलुंड (पूर्व)
मुंबई - ४०० ०८१.

मी साईबाबांचा एक सामान्य भक्त आहे, मी गेली दहा वर्षे बाबांची मनोमन प्रार्थना करतो व बाबांची उदी लावल्याशिवाय घराच्या बाहेर कोणत्याही कामासाठी जात नाही. प्रत्येक संकटाच्या वेळी बाबांची मी मनोमन प्रार्थना करून संकट निवारण्यासाठी याचना करतो. बाबांनी मला आता पर्यंत सर्व संकटातून मार्ग दाखविला आहे व चांगल्या सुस्थितीत ठेवला आहे.

माझी पूर्ण खात्री आहे की बाबांची मनोमन प्रार्थना केली तर इच्छीत पूर्ण होते. त्यांना कोणत्याही सोपस्काराची गरज नाही. मी साईंचरित्र वाचतो.

मी माझा एक अनुभव सांगणार आहे, तो माझ्या बहिणीच्या लग्नाबद्दल माझी धाकटी बहिण ही माझ्या पेक्षा आठ वर्षांनी लहान आहे तिला मी मुलीप्रमाणे वाढविलेले आहे व तिला नोकरी सुद्धा बाबांच्याच कृपेने मिळाली अशी माझी धारणा आहे. तिचे लग्न दोन वर्षे प्रयत्न करून जमत नव्हते. मी बाबांना म्हटले की मी साईंचरित्राचे वाचन सुरू करतो व साईंचरित्रांचे वाचन संपविण्याच्या आत माझ्या बहिणीचे लग्न जमवून द्या. त्या प्रमाणे मी संपूर्ण ग्रंथ एकदा वाचला पण काही अनुभव आला नाही. शेवटी मी मनाची समजूत केली की माझ्या कडून पूर्ण श्रद्धेने वाचन झालेले नसावे, म्हणून मी डोळ्यांत पाणी आणून बाबांना सांगितले की पुनः वाचन सुरू करतो या वेळेस ग्रंथ पूर्ण होण्यापूर्वी लग्न जमले पाहिजे व आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे काही दिवसात आम्ही लग्न जमविण्याच्या उद्देशाने एका वर संशोधनास जात असतानाच माझा मोठ भाऊ निरोप घेऊन आला की एक नातेवाईकांनी एक स्थळ सुचविलेले आहे. आम्ही परत माधारी येवून मोठ्या भावाने सांगितलेल्या स्थळासाठी प्रयत्न केले व बाबांच्या कृपेने महीन्या भरांत लग्न जमवून हॉल मिळवून लग्न अल्पावधित निर्विघ्नपणे पार पाडले व आता बाबांच्या कृपेने माझी बहीण सुखात आहे.

माझ्या तीस वर्षांच्या सबंध आयुष्यात मला खूप कौटुंबिक संकटांना तोंड द्यावे लागले परन्तु श्री साईंबाबांनी मला प्रत्येक संकटातून वाचविलेले आहे.

आईवडिल भाऊ बहिण सर्व काही माझे साईंबाबाच आहेत अशी माझी धारणा आहे. या प्रसंगी मी साईंबाबांना कोटी कोटी प्रणाम करतो व सर्व साईंभक्तांना प्रणाम करतो कारण त्या सर्वांना मी माझे कुटुंबिय मानतो.

नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य । नित्य घ्या प्रचित अनुभवे ।

सौ. नंदा हरबनसिंग परदेशी
शेतकी संघाजवळ परदेशीपुरा

मु. पो. नंदुरबार जि. धुळे

माझे दिर श्री जीवनसिंग हे धुळे येथे घाडगे कंपनीत ड्रायव्हर म्हणून कामावर आहेत. कामानिमित्त १९८३ च्या भाद्रपद महिन्यात अमदाबादहून गाडी घेवून

परत धुळयाकडे येत होते. साधारणतः संध्याकाळची ७-३० ची वेळ असेल. बाजीपुन्या जवळ समोरून भरधाव येणारी दुधाची ट्रक या गाडीवर आदलली काय होते याची कल्पना करण्या पूर्वीच एक मोठी आरोळी कानी आली. दूधाचे ट्रकमधील एक जण जागीच ठार झाला, व माझे दिर बेशुद्ध होवून जागीच पडले होते. जवळ पास कोणी नाही. किलनर होता. पण तो देखील भांबावलेल्या स्थितीत होता. रस्त्याने एक बाई दूध देणे कामी गावाकडे चालली होती. तिने परिस्थिती पाहिली व तसेच बारडोलीस जावून तिच्या मामास इत्यंभूत हकीगत कथन केली ते सज्जन अगदी प्रामाणिक होते. त्यांनी लागलीच आपली गाडी घेवून घटना स्थळी हजर झाले, व माझे दिरास तात्काळ बारडोलीच्या दवाखान्यात दाखल केले. त्यांच्या ओळखी मुळे उपचाराची चक्रे वेगाने फिरू लागली. दोन दिवस तर दिर बेशुद्धावस्थेतच होते. इतपावेतो घटना घडली तो पर्यंत आम्हास काही कल्पना नव्हती. वर्तमान पत्रात जेव्हा बातमी वाचली की, "जीवनसिंग नावाचे इयव्हर बारडोली येथे मृत्यूच्या छायेत आहेत. नातेवाईकाने सत्वर यावे," ही, बातमी समजताच आम्ही फारच घाबरून गेलो. माझे पती, धाकटे दिर व हयाचे मित्र बारडोलीस निघाले. मी बाबांना शरण गेले व सांगितले तुम्ही पाठीशी आहात आम्ही तुमच्यावरच विसंबून राहू व लगेच मी हयांच्या जवळ बाबांची उदी दिली. १/२ दिवस तर आम्हास काहीच समाचार मिळाला नाही. नातेवाईक तरं फारच घाबरून गेले. नाना शंकानी मन ग्रासत होते. पण मी बाबांचे नामस्मरण करीत होते, व सर्वांना धीर देत होते. दुसऱ्या दिवशी पूजेच्या वेळी बाबांची आराधना केली. बाबा कृपा करा आमची आपलेवर फार श्रद्धा आहे, १० वाजेपावेतो माझे दिराचे बाबतीत कुशल समाचार कळू द्या. पुजा वर्गैरेआटोपल्या नंतर मी परत दिराच्या सासऱ्याकडे गेले व त्यांना दिलासा देत होते. तेवढ्यात बारडोलीहून फोन आला, व तो ही कुशलतेचा ! बाबांचा महिमा कोणत्या शब्दात लिहू !

माझे मावस दिराचे पायावर १/२ वेळा शस्त्रक्रिया झाली. व बाबांचे कृपेने आता ते अगदी उत्तम असून कामावर देखील रुजु झाले आहेत. त्यांना शिरडीस बाबांचे दर्शनास अवश्य आणेन हे दिरास सांगितले आहे, आणि दिवाळीच्या सुट्टीत आम्ही शिरडीस बाबांच्या दर्शनास जाणार आहोत.

अशा माझ्या प्रेमळ, संकटकाळी धावून येणाऱ्या बाबांना माझे प्रणाम.

३६

दुःखे हरिती साईकृपेने

श्री. शांताराम ब्रीद

२६ नवयोजना सदन, ताडदेव मुं. ३४.

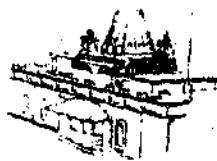
माझ्या तसेच माझ्या कुटुंबाच्या आयुष्यातील आनन्दाचा दिवस आणि कधीही विसरता येणार नाही असा भक्तांच्या दुःखाला धाऊन येणाऱ्या बाबांच्या दर्शनाचा दिवस आमच्या जीवनात आम्ही अनुभवला आहे तो असा—

तसे माझे सर्व कुटुंबच साईभक्त असून कितीही मोठे संकट आले किंवा लहान मोठी अडचण आली तरी आम्ही अेकच हांक मारतो. ती म्हणजे “साईबाबा” सर्व आमचा दुखण्यावर अेकमात्र उपाय म्हणजे लाखो गुणकारी बाबांची उदी. मनाला समाधान शांती देणारा अेकमात्र मंत्र म्हणजे बाबांचे नामस्मरण. आजपर्यंत बाबांच्या कृपेने, आशिर्वादाने आम्हाला बाबांनी बरेच वेळा तारलेले आहे. त्यांचे कित्येक अनुभव आम्हाला प्रत्यक्ष आलेले आहेत. मोठमोठ्या अडचणीतून दुःखातून बाबांनी आम्हाला तारले आहे. त्यापैकी खालील अनुभव बाबांच्या दर्शनाचा आहे तो खालील प्रमाणे.

गुरुवारचा दिवस होता. संकष्ट चतुर्थी होती त्या दिवशी १/२ वर्षांपासून माझी कंबर दुखत होती. डॉक्टरानी सल्ला दिला. कंबर स्लीप डिस्क झाल्यामुळे दुखत असावी. ते समजताच आमचे सर्व कुटुंबच हादरून गेले, आणि बाबांवर नितांत श्रद्धा असलेली माझी पत्नी सौ. प्रज्ञा तर रडकुंडीला आली. तिचे डोळे अश्रूने भरून गेले. तशातच आमचे श्रद्धास्थान पूज्य बाबा यांना नमस्कार करून म्हणाली “बाबा आमचे डॉक्टर वैद्य, वाली सर्व काही तुम्हीच आहात, तुम्हीच कंबर दुखी घालवायला पाहिजे. आम्ही दुसरीकडे जाणार नाही” आणिती शाळेत निघून गेली.

बाबा सतत भक्तांची हाक अेकतात तशी तिची हाक अेकली. संध्याकाळी साडे तीनच्या सुमारास बाबा मालीसवाला बनून माझ्या घरी आले. चौकशी करू लागले. “शांताराम घरात आहे ?” माझ्या बहिणीने उत्तर दिले ते संध्याकाळी येतील. तुम्ही संध्याकाळी या ! बहिणीला वाटले या मालीसवाल्याचे काय काम असेल !

संध्याकाळी ७.३० वाजता तेच मालीशवाले परत चौकशीला आले. त्यावेळी सुद्धा मी घरी नव्हतो. माझ्या घरांत दर गुरुवारी साईबाबांना चटणी भाकरीचा नैवेद्य दाखविला जातो तो कार्यक्रम चालू होता. म्हणून मालीशवाल्यांना (बाबांना) खुर्चीवर बसायला सांगण्यात आले. आणि चौकशी केली. की आपण कुठून आलात. त्यावेळी ते म्हणाले शांतारामच्या मित्राच्या शेजारी मी रहातो. शांताराम डॉक्यार्डच्या ऑफिसमध्ये भेटला होता त्याची कंबर दुखते त्याचे मालीश

करायला मी आलो. आहे पण तो आता भेटला नाही तर पुन्हा येईन असे सांगून मालीसवाले (बाबा) निघून गेले. जाताना त्याची कंबर ठीक होईल इतके मात्र बोलले.

इतके होऊन सुद्धा कोणी मालीसवाला आला असेल असेच घरात समजत होते. इतक्यात मी घरी पोहोचलो. माझ्याजवळ चौकशी करता मी सांगितले मी कोणाला भेटलो नाही. आज डॉक्यार्डरोडच्या ऑफिसात गेलो नाही किंवा मालीश वाल्याला बोलाविलेले नाही. मी कधीच अंगाला अगर कंबरेला तेल लाऊन घेत नाही मग मालीसावाल्याला कसा बोलावू? त्यावेळी माझ्या पत्नीच्या मनात झटकन आवे अरे ते बाबाच मालीसवाल्याच्या रूपाने येऊन गेले आणि त्या दिवसापासून माझी कंबर दुखायची थांबली ती आजपर्यंत फक्त बाबांच्या आशिर्वादाने आणि आम्हाला असा अनुभव आला.

“जरी हे शरिर गेलो मी टाकून तरी मी धावेन भक्तांसाठी”

असे आमचे दैवत बाबा त्यांनी आम्हाला तारले आहे. त्याची कृपा सदैव राहो इतकीच त्यांच्या चरणी प्रार्थना! त्यांची भक्ति सतत करण्याची शक्ति मिळो.

७०९

बाबांची कृपादृष्टी

सौ. सुशिला य. शिंदे

४१ दामोदर सहनिवास

राधा दामोदरनगरठाणा पूर्व ४०० ६०३

श्री साईबाबा हे आमच्या घरातील सूत्रधार, मालक आहेत. सर्व बन्या वाईट गोष्टीचे चालक आहेत. तेथे बाबा आहेत तेथे वाईट हे लिहीणेच मुळी चुकीचे आहे. पण काही वाईटातूनच चांगले घडत असते हे विसरून चालणार नाही. बाबाविषयी अनुभव सांगावे तेवढे थोडेच आहेत.

माझा नातू श्रद्धानंद हा जन्मल्यानंतर १५ दिवसांनी त्याच्या जांघेच्या वरच्या बाजुला फणसाच्या बी एवढी गाठ आलेली दिसली. लगेच डॉक्टरकडे दाखविली. डॉक्टर म्हणाले हा हरिया आहे. सात महिन्यानंतर शस्त्रक्रिया करावी लागेल. गाठ

वाढू देवू नका. सध्या काही औषध नाही हे ऐकून मी फार घाबरून गेले. घरी आल्यावर श्री साईबाबांच्या मूर्ती समोर उभी राहून त्यांची प्रार्थना केली त्यांना सांगितले हे दयाघना माझा धन्वतरी तूंच आहेस. तुझी संजीवनी (उदी) मी बाळाच्या गाठीला दिवसातून तीन वेळा लावीन त्याला प्यायला देईन. पंधरा दिवसांच्या आंत गाठ बरी झाली पाहिजे. आमच्या वंशाच्या दिव्याला तेवत ठेवण्याचे काम तुमचेच आहे. तुम्हीच तारणार मी त्याबद्दल गांठीबद्दल डॉकटरकडे मुळीच जाणार नाही. त्या दिवसापासून मी उदी गाठीला रोज लावू लागले आणि काय सांगू माझ्या धन्वतरी श्री साईची लीला एक आठवड्याच्या आत गाठ लहान होत जावून पंधरादिवसांच्या आत साफ बरी झाली. तसेच त्याच्या नावा विषयी त्याच्या जन्माच्या अगोदरच मी बाबांना सांगितले होते. मुलगी वा मुलगा होवो मी त्याचे नाव श्रद्धा ठेवणार. आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे त्याची रास कुंभच आली आहे. त्याप्रमाणे त्याचे नाव श्रद्धानंद असे ठेवले आहे की नाही माझ्या जगतचालक साईची लीला अशा या माझ्या पाठीराख्याला कोटी कोटी प्रणाम.

मला नेहमी वाटावयाचे म्हातान्या साईचे मला दर्शन व्हावे. ती इच्छा साईनी द्वारकामाईत पूर्ण केली पण मला अभागीनीला उमगलीच नाही. त्याचे असे झाले मी ठाणा गाडीने शिरडीला रात्री द वाजता पोहोचले तसेच बॅग फुलवाल्याकडे ठेवून हात पाय धुवून चावडीच्या बाजूने द्वारकामाईत बाबांच्या शिळेवर मस्तक ठेवण्याकरिता निघाले एवढ्यात द्वारकामाईचे कोपन्यावर एक शुभ्र वेषधारी म्हातारा फकिर मला म्हणाला "भूख लगी है खाना दो" मी त्याला म्हणाले, "जरा ठहरो पाव पडके आती हूँ" असे म्हणून मी द्वारकामाईत गेले माझ्या मारो तो फकिर दारात येवून उभा राहिला. मी शिळेवर डोके टेकता टेकता त्याला हाताने खुण केली जरा थांब तो माझ्याकडे पाहून हसत उभा होता. मी शिळेवर डोके ठेवून नमस्कार करीत असतानाच द्वारकामाईत कुत्री मोठ्याने ओरडत होती इतक्यात कोणी तरी बोलले बाबांची फेरी आहे. कुत्र्याना हाकलू नको हे शब्द कानी पडताच मी दाराकडे पाहिले पण काय तिथे कोणीच नव्हते तो फकिर निघून गेला होता. मी तशीच वेड्यासारखी त्या फकिराला शोधण्यासाठी भोजनालयाकडे गेले तिथ भेटल्यावर त्याला घेवून जेवायला जाईन. पण तो 'तिथेही' नव्हता. लेंडीबागेत पाहिले. संपूर्ण मंदिराच्या परिसरात शोधले पण तो फकिर मला परत भेटला नाही. कसा भेटणार प्रत्यक्ष साईबाबांनीच माझी इच्छा पूर्ण केली होती पण मला अभागीनीला त्याची ओळखच पटली नाही. भुकेलेल्याला आधी संतुष्ट करा ही त्यांच्या साईसच्चरित्रातील शिकवणूक त्याच्या शिळेवर मस्तक ठेवण्याच्या नादात विसरून गेले. या अभागीनीला इच्छा बाबांनी पूर्ण केली पण मी मात्र त्यांना काहीच देवू शकले नाही. साधा नमस्कार पण. तेव्हापासून माझ्या मनाला फार खंत लागली आहे. अजून माझ्या डोळ्यासमोर ती शुभ्र वेषधारी, हसत मान वर केलेली म्हातारी मूर्ती येते व तोंडातून शब्द निघतात "अगाध तुझी अघटित करणी".

कल्पवृक्ष श्रीसाईनाथ

— श्री. श्रीहरी बोंगाळे,
रमेशभुवन शेजारी, नागशेतकोप्पा, केशवापूर, हुबली.

नारळाच्या झाडाला आपण कल्पवृक्ष असे संबोधतो. कल्पवृक्ष म्हणजे कल्पेल ती गोष्ट देणारा वृक्ष.

प्रत्येक व्यक्तिच्या जीवनात कोणती ना कोणती तरी संकटे येत असतात व अशा ऐन संकटाचे वेळी आपण शेवटचा उपाय म्हणून भागवताला आल्वतो व या संकटातून सुटका कर असे मागणे मागतो.

मी. स्वतः श्रीसाईबाबांचा भक्त आहे आणि जेव्हा, जेव्हा माझ्यावर संकटे ओढवतात त्या त्या वेळी मी श्रीसाईबाबांचा धावा करतो व आज पर्यंत त्यांनी मला अनेक संकटातून वाचवले आहे. त्याचे प्रत्यंतर दाखवून देणारी घटना माझ्या अनुभवास आली ती मी पुढे देत आहे.

दि. २१। १०। १९८४ ची ती दुपार. आम्ही सर्व दवाखान्याच्या व्हरांडयात येरझान्या घालत होतो. सर्वांच्या चेहन्यावर चितेचे सावट पसरले होते. मी तर सतत देवा समोर आईची या गंभीर दुखण्यातून सुटका व्हावी म्हणून देवाजवळ प्रार्थना करत होतो.

सुमारे दहा बारा दिवसापूर्वी नेहमी प्रमाणे आम्ही बाहेरून फिरुन आलो आणि माझ्या आईला अचानक थंडी भरली व अंगाला सूज आली. डोळ्या समोर काळे काहीतरी दिसते आहे असे ती म्हणत होती. आम्ही ताबडतोब डॉक्टरांना बोलावले. त्यांनी सारी तपासणी करून औषध लिहून दिले. त्यामुळे आईला तो एक दिवस आराम वाटला. पण दुसऱ्या दिवशी पुन्हा तसेच झाले, व ती बेशुद्ध झाली. तेव्हा डॉक्टरांनी निदान काढले की रक्तात विष तयार होण्याची प्रक्रिया सारखी होत आहे. रक्त अशुद्ध आहे व त्याची अॅलर्जी म्हणून अंगाला सूज वगैरे येत आहे. तेव्हा, ताबडतोब हॉस्पिटल मध्ये हलवायला पाहिजे. पण अशा प्रकारचा विचित्र विकार व्हायला काही तरी घटना किंवा खाण्यातील दोष वगैरे काही तरी कारण नको होते का? पण आम्ही डॉक्टरना जास्त काही न विचारता तिला हॉस्पिटलमध्ये दाखल केले. पण काही उपयोग झाला नाही. तिची प्रकृती आणखीनच खालावत चालली होती. आता मात्र आम्हा भावंडांचा व वडिलांचा धीरच सुटला होता, आणि डॉक्टरांनी शस्त्रक्रिया करायचा निर्णय घेतला. कारण जी जी इंजेक्शनसू तिला दिली जात होती त्याची उलटीच प्रतिक्रिया येत होती.

आणि दि. २१ ऑक्टोबरची दुपार आम्ही सर्व चितातूर होतो. थोडया वेळानी डॉक्टर बाहेर आले व म्हणाले की, ही बाई या दुखण्यातून सुटणे कठीण आहे.

कारण नेमके कोणतेच निदान होत नाही.

मी तर पुरता भेदरलेलो. तशाच अवस्थेत सायकलवर टांग मारून घरी आलो. श्री साईबाबांच्या फोटो समोर गेलो व म्हटले, "बाबा, हया परीस्थितीतून आम्हाला व आईला वाचवा. जर का आईच्या जीवाचे बरे वाईट झाले तर आम्ही पोरके होऊ". आणि उदीची पुडी घेऊन मी हॉस्पीटल मध्ये आलो. डॉक्टरांना भेटून आईला श्रीसाईबाबांचा अंगारा लावायला परवानगी मागितली व त्यांनी ती आनंदाने दिली.

मी खोलीत गेलो. आईचे कृश शरीर व खोल गेलेले डोळे. मला एकदम कसेतरीच झाले. मी तिच्या जवळ गेलो व तिला उदी लावली. तिला बोलण्याची सुद्धा ताकद नव्हती. पण त्यातूनही खोल गेलेल्या, थकलेल्या आवाजात ती म्हणाली, "अरे, बाबांच्या फोटो समोर दिवा लावलास ? मी नाही म्हटले, "मग जा आता जाऊन लाव".

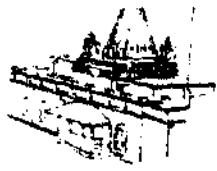
मी मुकाट्याने खोली बाहेर पडलो व तडक घरी आलो बाबांच्या फोटो समोर दिवा लावला, व श्रीसाईस्तवन मंजिरी वाचत बसलो.

बाबांच्या समोर लावलेल्या दिव्याचा मला मोठा आधार वाटत होता. मी पुन्हा हॉस्पीटल मध्ये गेलो. तेंव्हा रात्रीचे दहा वाजले होते. पण मघाशीजे सगळ्यांच्या चेहऱ्यावर चितेचे सावट होते. त्याच्यात फरक पडला होता. मी बडिलांना भेटलो, ते मला म्हणाले, "आता आईच्या रक्तात खूपच फरक पडला आहे. दर दोन तासानी जे रक्तात विष तयार होत होते ते आता होत नाही, व ती आता हालचाल करते".

आईला हॉस्पिटलहून घरी जाण्यास परवानगी मिळाली. घरी आल्या नंतर आम्ही नियमीत पणे तिला उदी पाण्यातून प्यायला देत असतो. तिची प्रकृती आता चांगलीच सुधारली आहे.

श्री श्रीसाईनाथांना कल्पवृक्ष म्हटले ते याच मुळे. कारण कल्पवृक्ष मागेल ते देतो. त्याच प्रमाणे श्रीसाईनाथांनी आईचे प्राण वाचवून, मी आईचे प्राण वाचवा म्हणून केलेली प्रार्थना ऐकली, व माझी इच्छा पूर्ण केली.

॥ धन्य धन्य श्रीसाईनाथ ॥

॥ साई माझा सखा ठई ठई उभा ॥

सौ. मधु पांडुरंग गायकवाड
सी-५, २८।१।३, सेक्टर - १८
न्यू पनवेल, जि. रायगड (म. रा.)

आम्ही अंबरनाथ येथे एका कृष्ण भक्तांच्या "बंगाल हाऊस" नामक चाळीत १८-२० वर्षे राहिलो. नुकतेच लग्न झाले होते व रेल्वेत नोकरी मिळाल्यामुळे आम्ही याचाळीत रहावयास गेलो. हळूहळू नव नवीन वस्तु खरीदल्या जाऊ लागल्या कारण आम्ही दोघेही नोकरी करीत आहोत. ती वास्तू भाग्याची आहे ही भावना दृढ झाली. आपल्या आईवर प्रेम असावे तसे त्या वास्तूवर - घरावर आमचे प्रेम होते. तेथेच राहून आम्ही साईकृपेने सिडको, न्यू पनवेल येथे ब्लॉकही घेतला. त्यामुळे साईवर श्रद्धा अधिकच दृढ झाली. व वास्तूही लाभदायक आहे ही भावना बळावली. त्यामुळे पनवेलच्या ब्लॉक मध्ये रहावयास गेल्यावरही आम्ही अंबरनाथचे घर सोडले नव्हते. सोडायचा विचारही नव्हता. भाडे भरावयास मी मधून मधून जात असे. भिवंडीची दंगल उसल्ली व मी आजारी पडले त्यामुळे एकदा मी मनिओर्डरने भाडे पाठविले. दंगल थोडी शांत झाल्यावर मी पुढचे भाडे भरावयास गेले. पण घरमालक व त्यांची पत्नी म्हणू लागली माझ्या मुलाचे लग्न करावयाचे आहे, मेहेरबानी करून तुम्ही जागा सोडा. याच घराचे आम्हाला ५००० ते ८००० रु. दुसरे लोक द्यायला तयार होते. पण माझे श्रद्धाळू मन त्या वास्तूचा सौदा करायला तयारच नव्हते. शेवटी घरमालक ज्यांना मी भाईसाहेब म्हणत असे ते म्हणाले की काही पाहिजे असेल तर मागा पण जागा मलाच द्या. मी सर्व ऐकले व घरी येऊन माझ्या यजमानाना सर्व सांगितले. घरमालकाला एकच मुलगा आहे. आम्हालाही एकच मुलगा आहे. घरमालकाच्या मुलाला मी माझ्या मुलाप्रभाणेच वागवत असे. त्याची आई तिलाही मी भाबी म्हणत असे. शेवटी विचार केला. एवढे त्या घरावर प्रेम आहे पण त्या घरांत रोज दिवाही आपण लाऊ शकत नाही. शोजारी रहाणारा माझा भाऊ एकाएकी रेल्वे अपघातात वारला. त्यामुळे अंबरनाथला गेले की मी आजारी पडत असे. कारण हा भाऊ लहान होता माझ्यापेक्षा. मी पुत्रवत त्याला वाढविले होते. शेवटी घरमालकाच्या मुलाच्या लग्नासाठी हे घर सोडायचे ठरविले. मनात साईबाबाना नवस केला. "साईनाथाया घराचे जे काही पैसे मिळतील (कारण घर मालकाच्या तोंडूनच निघाले होते की "काही मागा, पण घर परत द्या") त्यांतून हजारी ५ अशी माणसे जेऊ घालीन मालक अतिशय कंजूष आहे. त्याचे हातून काही सुटणे कर्म कठीण होते. साईवर हवाला टाकून मी घरून निघाले. घरमालकाने मला १५०० रु. देऊ केले व माझे २० वर्षांपूर्वीचे ५०० रु. डिपॉजिट घेऊन मी घर मालकाच्या ताब्यात दिले. माणसे जेऊ घालण्याचे देवाला कबूल केले. गृहस्थ बंगाली असल्यामुळे त्याचे दैवत

"काली माता" हिलाही नारळ वाढविण असाही मी नवस केला होता. सध्या माझी प्रकृती ठीक नाही म्हणून नवसाची पूर्ति होऊ शकली नाही. ११ माणसे जेऊ घालण्याचे व नारळाचे असे मी "भाग" बांधून (वेगळे काढून) ठेवले आहेत. साईनाथ मला या आजारातून लवकर बरे करो. मी आतुरलेय त्यांच्या दिव्य दर्शनाला त्यांचा नवस फेडायला.

त्या घरांत माझ्या मयत भावाचे सामन होते ते घेऊन येतांना (घरमालक) भाईसाहेबांनीच मला मदत केली. एक भाऊ गेला तरी दुसऱ्याच्या मुलाच्या लग्नासाठी मी अंबरनाथचे घर सोडले. दिव्याला सामान उतरले तेव्हांही माझ्या यजमानांचा एक परिचित मित्र भेटला त्याने सामान पनवेलच्या गाडीत ठेवले. पनवेलला उतरल्यावर पुन्हा एका आर.पी.एफ. ने एका वेडसर माणसाला हाक मारून ते सामान घरपोच करायला मदत केली. माझा साई माझे साठी ठाई ठाई उभा ठाकला. मी सामानासह सुखरूप घरी पोचले. भक्त हो, सामान पोत्यात होते, इतक्या आदल आपटीत त्या सामानातील कप-बशीही फुटली नाही. माझ्या साईनाथा तुझे किती किती उपकार मानू. असाच माझ्या पाठीशी उभा रहा. माझ्या असंख्य भक्त भावंडांसाठीही असाच उभा रहा हीच तुझे चरणी नम्र प्रार्थना.

"बाबा, मला लवकर बरे कर, मी तुझ्या दर्शनाला आतुरलेय रे, तुझी कृपा होऊ दे मजवर".

४४०

श्री बाबांच्या कृपेची स्मृती सुमने

श्रीमती शशिकला मरबल्ली

१ अलहम्ब्रा, ३ कारमाईकल रोड मुंबई २६

मला श्री साईबाबांची भक्ति करण्याची प्रवृत्ती झाली ती माझ्या जावयांच्या आजी - आईची आई यांच्यामुळे. त्या दर वर्षी शिरडी व साकोरीस जात असत म्हणे. ही १९२३, २४ नंतरची गोष्ट असावी. त्या रोज पहाटे बाबांची स्तोत्रे काकड आरती वगैरे म्हणत असत. तसेच श्री साईसच्चरित्र वगैरे वाचीत होत्या. त्यांनीच शिरडीहून एक चांदीची बाबांची मूर्ती छापलेली मोहर आणून त्यांच्याकडे अभिषेकाच्या देवांमध्ये ठेवलेली आहे. त्यांच्या सांगण्यावरूनच आम्ही दोन्ही कुटुंबातील मंडळी प्रथम १९५५ साली शिरडीस जाऊन बाबांचे दर्शन घेऊन दोन तीन दिवस तिकडे राहून आलो. त्यावेळी माझे जावई नुकतेच डॉक्टर झाले होते.

त्या नंतर १/२ वर्षांनी माझ्या जावयांना फुड पॉइझन होऊन ते गंभीर आजारी झाले. डॉक्टरी उपाय चालूच होते. पण काही गूण मिळेना. आम्ही सर्व घाबरून गेलो. आजी सारखा बाबांचा धावा व जप करीत असत. अशा स्थितीत एका पहाटे आजींना जरा झोप लागली व त्यांना बाबा हसत घरात आल्याचे स्वप्न पडले. त्या जाग्या झाल्या व सारख्या म्हणू लागल्या, "आता आमचा बाल्कृष्ण (म्हणजे नातू) बरा होणार ! बाबा आमच्या घरात हसत हसत आले. आता भिती नाही." आणि बाबांच्या कृपेने त्यांना हळूहळू बरे वाटू लागले. पहा बाबा किती दयाळू आहेत ते आपल्या भक्तांच्या हाकेला कसे धावत आले.

एकदा माझा नातू, मुलीचा मुलगा, राज, हा दिड दोन वर्षांचा होता तेव्हा त्याला मी फिरायला घेऊन चालले होते. तेव्हा वाटेत एका दुकानात त्याला श्री बाबांचा फोटो दिसला तर लगेच राजने "छाई बा ss बा पा ss पा (नमस्कार)" म्हणून आपले दोन्ही चिमुकले हात पटकन वर कपाळास लावले. त्याच्यावर घरातले फार चांगले संस्कार झाले आहेत. त्याचे आजोबा आमचे व्याही हे स्वांतर्य मैनिक होते ते २। ३ वेळा तुरुंगामध्येही जाऊन आले होते ते आणि त्यांची साढ्वी पत्नी दोघेही स्वतंः हाताने सूत काढून कपडा व साडया विकून आणवून नेसत असत आणि ते त्यांनी शेवटपर्यंत कायम ठेवले.

पुढे हे आजोबा चांगल्या नोकरी वरून सेवानिवृत्त झाले. ते रोज सकाळी मोठ्याने मंत्र म्हणून देवाची सांग्य पूजा करीत असत. धाकटा राजू तेव्हढा त्यांच्याजवळ बसत असे. त्यामुळे त्याला बरेच मंत्र पाठ झाले होते. तो मोठ झाल्यावर रोज घराबाहेर पडताना व शाळेत जाताना देवापुढे उभा राहून आपला उजवा हात छातीवर ठेऊन एक क्षणभर डोळे मिटून पाया पडून जात असे. पुढे राजला आय. आय. टी. मध्ये खरगपूर येथे प्रवेश मिळाला. तेव्हा तो एकटाच मुंबईहून तिकडे गेला. तिकडे पोचल्यावर गाडीतून उतरताना त्यांची सूटकेस हरवलेली त्याचे लक्षात आली. अगदी खिन्न मनाने तो बिचारा रेल्वे पोलीसांकडे तक्रार नोंदवण्यास गेला. इतक्यात एक म्हातारा ती सूटकेस घेऊन आला आणि म्हणाला, "ये लेव तुम्हारी बँग." राज त्याला पैसे देण्यास पाहातो तर तो नाहीसाच झाला. तो म्हातारा म्हणजे आपले बाबाच तर नसतील ना ? नाहीतर पैसे कोण सोडतो ? दिलेले पैसे कमी म्हणूनच भांडतात. अशा अनेक घटना आमच्याकडे घडत असतात.

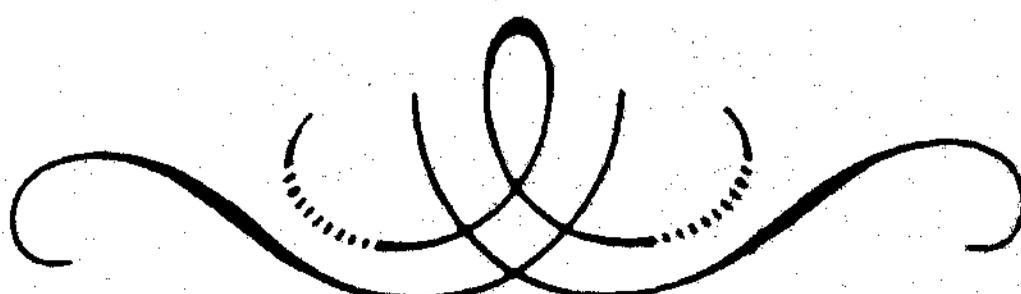
पूज्य कल्याणीबाई नायम्पल्ली हा आमच्या जावयांच्या आजी, त्यांना जाऊन १६, १७ वर्षे झाली. त्यानंतर ४, ५ वर्षांनी माझ्या विहिणबाई गेल्या. आदल्या दिवशी नाग पंचमीच्या सवाष्णीची पूजा करून दुसऱ्या दिवशी पहाटे हार्ट फेल होऊन, आपल्या मुलाच्या खाद्यावर डोकठेऊन, शांतादुर्गेच्या फोटोवर नजर स्थीर करून तिच्या चरणी लीन झाल्या. त्या गेल्यावर आमच्या जावयांनी त्यांची आजी

वाचत असलेले श्री साईसच्चरित्र मला दिले. ते सुटे पानांचे होते. ते मी बाइडींग करून वाचण्यास रोज सुरुवात केली. तेव्हा पासून मला बाबाबद्दल जास्त ओढ लागली.

आमच्याकडे सर्वांना साईबाबांवर भक्ति व श्रद्धा आहे. आणि घरात काही विशेष चांगल्या गोष्टी घडल्यास शिरडीस जाऊन बाबांचे दर्शन घेऊन २/३ दिवस राहून येत असतात. पण रोजच्या दिनचर्येत बाबांचे चरित्र पारायण वगैरे करीत नाहीत.

माझी मुलगी शिवलीलामृत गणपती स्तोत्र रोज नियमाने वाचते. १२ ज्योतीर्लिंगाची यात्राही तिने केली आहे. तसेच जावयांस थोर महात्म्यांनी लिहिलेली वेदांत विषयक पुस्तके वाचण्याचा नाद आहे. माझा मुलगा रोज पहाटे पाच वाजता उठून देवाजवळ उदबत्ती लावून घटकाभर उभा राहून प्रार्थना म्हणून पाया पडून जातो तेवढेच. सूनबाई रोज गणपती स्तोत्र व आरत्या वगैरे असलेल्या पुस्तकांचे पारायण करते. दर मंगळवारी ती दोघे पहाटे ४ वाजता उठून सिद्धीविनायक मंदिरात जाऊन आरती वगैरे झाल्यावर येतात.

परवा गुरुपौणिमेच्या दिवशी साईधाममध्ये बोलता बोलता माझी बहीण म्हणाली, "दिवसा टी. व्ही. वर सिनेमा पाहातेच मग स्वप्नातही तेच दिसते. परवा रात्री मला स्वप्न पडले की मला खुर्चीला बांधून ठेवली आहे आणि एक व्हिलन हातात एक चाकू घेऊन आस्ते आस्ते माझ्याजवळ येत आहे. आणि मी घाबरून सारखा बाबांचा धावा करीत आहे. इतक्यात तो व्हिलन माझ्या अगदी जवळ घेऊन पोचला तेव्हा मी बाबांना म्हणते बाबा तुम्ही कसले आता येणार ? तो व्हिलन माझ्या अगदीच जवळ आला आहे. तेव्हढयात माझ्या हातावर जोराची चापटी बसली आणि मी जागी झाले. खरी गोष्ट अशी होती की तिच्याजवळ झोपलेल्या तिच्या नातवाने झोपेतच जोरात एक बुकका तिच्या हातावर मारला होता आणि दोघेही एकदमच जागी झाली. तो गडबडून म्हणाला "सॉरी हं आजी, मी स्वप्नात शेजारच्या प्रकाश बरोबर बॉक्सींग करीत होतो तर चुकून तो बुकका तुला लागला." मी बहिणीला म्हटले, "पहा तू बाबांचा धावा केलास ना ? बाबांनी स्वप्नात सुद्धा कोणत्यातरी रितीने संकटांतून तुला मुक्त केले की नाही ?" शरण आला आणि वाया गेला. दाखवा दाखवा ऐसा कोणी" श्री बाबांचे चरणी आमचे कोटी कोटी प्रणाम !

प्राणांतीक उचकीच्या त्रासातून बरा झालो.

श्री. व्ही. ए. किरणेकर (फोटोग्राफर)
४०५ सोमवार मु. कराड जि. सातारा

ही गोष्ट पाच वर्षांपूर्वीची आहे. माझ्या पोटात प्रोस्टेटरलॅंड वाढल्यामुळे मला एके दिवशी युरीनचा त्रास जोरात सुरु झाला व ताप आला. आम्ही लगेच येथील डॉक्टरना प्रकृती दाखविली. त्यांनी लगेच ऑपरेशन करावे लागेल फार थांबून का येथे कराडला तशी ऑप्रेशनची नवीन असलेली साधने नाहीत तरी पुण्यास जाऊन ऑपरेशन करा. तेथील डॉक्टरना मी पत्र देतो. त्याप्रमाणे माझ्या मुलाने पुण्यास डॉ. बापट यांचे दवाखान्यात मला अँडमीट केले. व तेथे उपचार सुरु झाले व सर्व टेस्ट घेऊन एके दिवशी दुपारी २ वाजता ऑप्रेशन केले, मी जाताना माझ्या बरोबर बाबांचा फोटो व स्तवनमंजिरी पोथी नेली होतीच. त्या प्रमाणे बाबांच्या फोटोला वंदन करून व उदी लावून ऑप्रेशन रुम मध्ये गेलो. मी भीतीने फार घावरलो होतो. परंतु बाबांनी धीर दिला. ऑप्रेशन चांगले झाले. रिवाजा प्रमाणे मला सलाईन लावण्यात आले होते. तब्बेत ठीक होती. परंतु दुसरे दिवशी सलाईन काढल्यावर उलट्या व उचकी सुरु. झोप नाही. बरेच उपचार झाले. शेवटी डॉक्टरनी कराडला घरी नेण्यास सांगितले. बरेच उपचार झाले पण आमच्या औषधानी उचकी थांबत नाही. तुम्ही एखादया चांगल्या वैद्याचे औषध घेऊन पहा. असा सल्ला दिला. आम्ही निराश होऊन घरी परत आलो. प्रवासात उचकीचा त्रास फार झाला. जीव घोटाळू लागला व गुदमरू लागला. काही तासातच माझे प्राण जातील असे झाले. मी आमच्या येथील बाबांच्या पुतळा असलेल्या माडीत सारख्या येरझान्या घालत होतो. बाबांचा जप तोंडाने करत होतो. इतक्यात एका गृहस्थानी सांगितले की येथे चांगले वैद्य श्री. पंडित आहेत. त्यांना दाखवा. त्या प्रमाणे माझ्या मुली रात्री ९ च्या सुमारास वैद्यांचे घरी गेल्या व माझे प्रकृतीमान त्यांना सांगितले. तो दिवस गुरुवारचा होता. वैद्य म्हणाले मी रात्री १० वाजता औषधे व इतर साधने घेऊन येतो. त्याप्रमाणे ते आले. मला तपासून त्यांनी औषधांच्या पुढया दिल्या व एक प्रकारची तेलाची सिरेंज दिली. ते निघुन गेले व सकाळी काय ते सांगा म्हणाले. आशयर्यांची गोष्ट अशी की १५ ते २० मिनीटातच संडासच्या वाटेने तेल पडून गेले व रात्री ११ वाजता गुरुवारी ऊचकी बंद झाली, व माझे प्राण वाचले. तो दिवस मला अद्यापी आठवतो. बाबांच्याच रूपाने रात्री वैद्य घरी आले व त्यांनी चांगले उपचार केले. मी त्यांचे व बाबांचे उपकार फेडू शकत नाही. त्या नंतर आज पावेतो उचकी नाही.

भारतील सर्वांना व मला किती आनंद झाला ते वर्णन करता येत नाही. बाबांची किमया अगाध आहे.

जिथे भक्त तिथे साई, बाबांनी दिवा लावला...

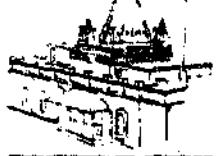
जिथे भक्त तिथे साई, बाबांनी दिवा लावला...

श्री. भाऊराव होकम शिक्षक
जनता विद्यालय, पोंभूर्णा ४४३ ५०६
जि. चंद्रपूर.

मी उन्हाळ्याच्या सुट्टीत चंद्रपूरला घरीच राहतो. माझ्याजवळ वडिलांनी दिलेली १/२ तोळ्याची सोन्याची अंगठी होती. ती मी माझ्या कपड्याच्या ब्रिफकेस मध्ये ठेवीत असे. मी ती अंगठी अनेकदा काढून घातली व ठेवून दिली. सुट्या संपल्यानंतर मी नोकरीच्या गावी आलो. पंधरा दिवसानंतर, एका गुरुवारला ब्रिफकेस मधून एक ड्रेस घालायला काढला. सकाळची शाळा असल्यामुळे व वेळ झाल्यामुळे मी बाबांचे नामस्मरण करीत घाई घाईने शाळेत गेलो. शाळेत गेल्यानंतर दोन तासांनी अचानकपणे काहीतरी हरवल्यासारखे वाटू लागले. कोणती वस्तू हरवली असेल याचा मनातल्या मनात विचार करून बाबांना विचारीत होतो. बाबांनी मला एकदम आठवण करून दिली की तू आपल्या सोन्याच्या अंगठीचा तपास कर. मी अगदी अस्वस्थ झालो. शाळेत लक्ष लागत नव्हते. मनाची धडधड सुरु झाली. एक हजार रुपयाची वस्तू हरवली आता आपल्याला घरचे लोक काय म्हणतील या बदल भिती वाटू लागली. शाळा सुटल्यावर घरी आलो. माझी कपड्याची ब्रिफकेस घेतली, पूर्ण खाली केली. प्रत्येक कापडाची घडी मोडून पाहिले. ब्रिफकेस हलवून पाहिली. इतर कागदांच्या फायली पाहिल्या परंतु अंगठी कुठंच दिसेना. मनातल्यामनात रडायला यायचे. बाबांच्या फोटोसमोर रडलो. बाबांनी म्हटले की बाबा आपणच माझी अंगठी आणून देऊ शकता. परंतु बाबांनी मला पुन्हा घावरवले. मला असे वाटायला लागले की, आपण सकाळी कपडे घाईघाईने काढले व कपडे घालीत असतांना काही तरी पडले व त्याकडे आपण दुर्लक्ष करून शाळेत निघून गेलो. घरी कोणीच नाही. मोलकरीण आली असेल तिने झाडलोट केली असेल व तिला अंगठी नक्कीच मिळाली असेल असे वाटू लागले. तिला विचारले परंतु तिने सुद्धा नकारच दिला. कोण इमानदारी दाखवेल ? मन अगदी बेचैन झाले. जेवण सुद्धा कमी झाले.

एक महिन्यानंतर मी चंद्रपूरला घरी गेलो. झालेली हकिकत घाबन्या घाबन्या आईला सांगितली. आईला विचारले की माझी अंगठी घरी राह्यली काय? कुणाला दिसली काय? घरी विचारपूस झाली. शोधाशोध पेट्या, कपाट, कपडे पण सारे व्यर्थ एका भक्तास विचारले की अंगठी सापडेल काय? उत्तर मिळाले नाही. ती घराच्या बाहेर गेली.

नंतर मी नोकरीच्या गावी आलो. माझ्या सोबत सौ. सुद्धा आली. तिला सर्व सांगितले तिने सुद्धा सर्व पाहिले. कपडे झटकून पाहले. परंतु गेलेली अंगठी कसली

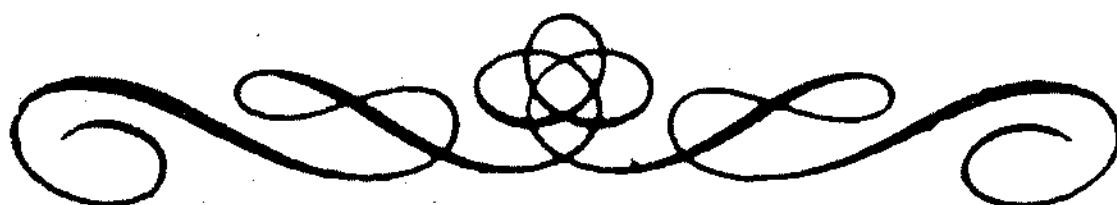

सापडणार ! सर्व कपडे पुन्हा घडी करून ठेवले, पंधरा दिवसानंतर एका गुरुवारला सकाळला आंधोळ करून ब्रिफकेस मधून कपडे बाहेर काढीत असतांना बँगेमधील ड्रेस बाहेर काढणार तोच एकदम हातात चमकत सल्सळ करीत अंगठी आली लगेच बाबांच्या फोटोसमोर जाऊन बाबांचे फार फार आभार मानले. अशाप्रकारे बाबांनी इच्छा पूर्ण केली.

खरोखरच बाबा लहान सहान खेडयातील दूरवर असलेल्या भक्तांकडे सुद्धा धावत येतात याची प्रचिती घडली. अशाप्रकारे बाबांचे आजपर्यंत मला लहान—सहान अनेक अनुभव आलेले आहेत. बाबा नेहमीच माझ्या पाठीशी आहेत असे वाटते.

मला प्रथम दोन मुली आहेत. मी बाबांना म्हणालो की आता तरी दिवा लावा. अनु काय या वर्षी खरोखरच १० जून ८५ ला मला मुलगा झाला. माझे डोळे भरून आले.

पुष्कळ दिवसांपासून साईच्या दर्शनाकरता शिरडीला जावे असे मनात आहे. परंतु बाबा जेव्हा बोलावतील तेव्हाच जाणे होईल. मी बाबांच्या बोलावण्याची वाट पहात आहे.

“जेथे साईभक्ती तेथे कसली भिती?”

सौ. अश्विनी अ. चीपकर
न्यु.बी.डी.डी. चाल नं. १०/४८
अपना बाजार जवळ, नायगाव मुंबई ४०० ०१४.

जुलै महिना तसा आम्हाला फार कठीणच गेला. पण त्यातल्यात्यांत साईभक्तीमुळे सर्व संकटातून तरुन आलो. त्याचे असे झाले की माझा मोठा मुलगा अतूल अऱ्लर्जीमुळे सुजून गेला होता. सूज म्हणजे फक्त तोंडावरच होती. डोळे खोल गेले व चेहरा नेपाळ्यासारखा झाला. त्यामुळे मनात खूप घाबरलो. डोळ्याच्या डॉकटराकडे गेलो. त्यांनी अऱ्लर्जीवरच्या गोळ्या दिल्या. साईना मनात विनवले “देवा जाणूनबूजून काही अपराध घडत आहेत. ते न व्हायची मी पुरेपूर दक्षता घेईन. पण माझ्या मुलाला बरं वाटू दे.” आणि खरंच त्या औषधाला गूण आला व त्याची सूज नाहीशी झाली.

त्यानंतर लगेच माझी छोटी मुलगी जी १ वर्षांची आहे. (श्रद्धा) ती तिच्या वाढदिवसाच्या आधीपासूनच जुलाबाने हैराण झाली होती. सतत ६ दिवस जुलाब झाल्यानंतर १०-१२ दिवस ठीक गेले. व पुन्हा जुलाबाला सुरवात झाली. ५ दिवसात ३ डॉक्टर झाले. पण काही गूण आला नाही. उलट जास्तच आजार आला. नंतर त्यातच ताप भरला. व एकदमच मलूल पडली. सारखी मांडीवर पडून राहू लागली. त्यामुळे माझे वडील व सर्वजंण तिला वार्डीया हॉस्पिटलमध्ये न्यायला सांगू लागले. पण तिकडे नेले तर ऑडमीट करतील या भितीने माझ्या मिस्टरांनी नकार दिला. तो दिवस रविवार होता व तिला आजारी होऊन पूर्ण सातवा दिवस होता. जुलाब थांबेनात म्हणून मी गावठी औषध करण्यासाठी स्वयंपाकघरात गेले. तोपर्यंत श्रद्धाला माझ्या धाकट्या भावाने घेतले. त्याच्या गळ्यात एक "तुळशीमाळ" होती. तिला हात लावताच भावाने ती माळ श्रद्धाच्या गळ्यात घातली आणि काय आश्चर्य तोपर्यंत सारखी मांडीवर झोपणारी मुलगी खाली उतरून खेळायला लागली.

त्या "तुळशीमाळेचा" इतिहास असा की माझ्या मागची बहीण दुसऱ्या बाळंतपणासाठी माहेरी आलेली आहे. ती नेहमी तिच्या दोन्ही मुलींना उदी लावते. एके दिवशी उदीची पूडी सोडल्यावर त्या पूडीत तिला ही माळ मिळाली होती. ती कोणी ठेवली होती हे त्या साईंशिवाय कोणालाही माहीत नाही. बहीणीने ती माळ आपल्या मुलीच्या गळ्यात घातली होती. पण नंतर ती भावाने स्वतः घातली. त्याच्या गळ्यातून ती माळ श्रद्धाच्या गळ्यात आली.

ती माळ गळ्यात आल्यानंतर श्रद्धाला खूपच हुशारी वाटू लागली. दुसऱ्या दिवशी सोमवारी वार्डीयात नेले असता मी डॉक्टरांना म्हटले की हिला ऑडमीट करा. तर त्या म्हणाल्या की काही आवश्यकता नाही. घरीच बरी होणार व औषधे लिहून दिली. पाहिलात ना माळेचा प्रभाव.

त्याचप्रमाणे आणखी महत्त्वाचा अनुभव म्हणजे एकदा माझी आई अतूलला घेऊन आमच्याकडे आली होती. तो आजोळीच असतो. आल्यावर ती सांगू लागली की "सकाळी अतूल झोपेतून रडतच उठला. मला बुवाने मारले असे म्हणत होता. बुवा दाढीवाला होता असेही म्हणत होता. कोणता बुवा रे विचारले तर साईंबाबांची मूर्ती दाखवायला लागला." मीही त्याला विचारले तेव्हा घरातली साईंबाबांची कॅलेंडर दाखवू लागला. म्हणत होता की, "हयाच्या हातात डबा होता. त्याने डबा काढून मारला. हा मटन खातो." व तेव्हापासून त्याला चालू असलेली सर्व औषधे बंद झाली व त्याचे वजन वाढून तव्येतही बरी झाली आहे. त्याचे सर्व आजारपण तेव्हापासून निघून गेले आहे.

त्याचप्रमाणे गेल्या महीन्यात (२५ जून) ला खूप पाऊस पडला होता. तेव्हा सकाळी ८.३० पासून आमच्याही खोलीत खिडक्याढ्ठारे पाणी यायला लागले तसेच छतावरूनही गळायला लागले. श्रद्धाही सतावत होती. म्हणता म्हणता पाऊलभर पाणी साचले व किचन टेबल व कपाटाच्या खाली जायला लागले. पिळून काढीन म्हटले तर श्रद्धा खाली उतरायलाच मागत नव्हती. शेवटी जावेकडे ठेवून आले. ती तिकडे रडत होती व घरात मला रडूयायला लागले. कारण काढावे तितके जास्तच पाणी साचत होते. शेवटी साईनाच विनवणी सुरु केली, आणि खरच तेव्हा साफ पाणी पुमून घेतल्यानंतर पुन्हा पाणी पुसायची आवश्यकता भासली नाही. बाहेर पाऊस कमी अधिक जोराने पडतच होता. पण मला मात्र पुन्हा पुसायची पाळी आली नाही. याप्रमाणे साई माऊलीने या लेकीचे त्रास कमी केले.

साईअध्यायातील चरणाप्रमाणे –

ऐसा हा साई दयेचा पुतळा । तयासी भक्ताचा अति चिन्हाळा ।
लेकुरा जैसा आईचा कळवळा । किती मी प्रेमळा गाऊ त्या ॥

श्री सच्चिदानन्द सद्गुरु साईनाथ महाराज की जय ॥

श्री साईबाबांचा चमत्कार व कृपालोभ

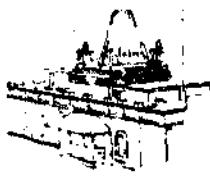
श्री विहार वि. राखुंडे
डब्ल्यु ३/१, बजाज ऑटो कॉलनी
आकुर्डी, पुणे - ३५.

श्री साईबाबा आपल्या भक्तांमधे जवळीक कशी तयार करतात याचा अनुभव मला आला तो असा.

सुरवातीला मी कंपनीच्या होस्टेलवरच राहायचो. आमचे होस्टेल हे कंपनी कॉलनीमधेच आहे. गेल्या वर्षी कॉलनी गणेश मंडळाची शिरडीला ट्रीप निघाली होती. शिरडी ट्रीपविषयी कळताच मी लगेच तयार झालो. तसेच होस्टेलवरचे काही विद्यार्थीही माझे सोबत होते. सवाची पैसे भरून मी नावे नोंदविली. ट्रीप गुरुवारी जाणार व बस सकाळी ४.३० ला ठरलेल्या ठिकाणावरून सुटेल अशी सूचना आम्हास पैसे भरते वेळी देण्यात आली होती. गुरुवार उद्यावर आला होता व उद्या सकाळी ४.३० ला उठायचा प्रश्न माझे समोर उभा झाला. कारण त्यावेळी माझेकडे अलार्म घडयाळही न्हवतं. मी विद्यार्थ्यांना मला सकाळी उठवून द्या अस बोललो व त्यावर ते कबुलही झाले होते. मी रात्री झोपी गेलो परंतु बाबांच्या

दर्शनाच्या ओढेने झोप अर्धवटच होती. सकाळी १.०० लाच झोप उडाली होती. परंतु इतक्या लवकर उठून काय कराव या विचारानं बिघान्यावरच पडून होतो. इतक्यात सकाळी ३.३० च्या दरम्यान दारावर 'थाप' पडली व विहार - विहार उठतोस ना ! असा आवाज ऐकू आला. मी उठलो दार उघडून बघतोय तो कुणीच नाही. विद्यार्थी उठायचे होते. त्यांनाही शेवटी मीच उठवल. कुणासही विचारावं तर कुणीच म्हणेना की, मी तुम्हास उठवल म्हणून. तशी ती हाकही माझ्याकरता अनपेक्षीतच होती. शेवटी स्नान, पूजा आटोपून बस स्टॉपवर आलो व तेथेही परत सर्वाना विचारल परंतु मी तुम्हास उठवल नाही हेच उत्तर प्रत्येकांकडून मिळत होत. शेवटी एकच उत्तर शिल्लक होत ते मनाशीच समजून घेतल की, आपले बाबाच सकाळी आपणास उठवायला आले होते. व खरोखरच या चमत्कारापासून माझी श्रद्धा अधीकच वाढत गेली.

नोकरी मिळाल्यानं नोकरीचा प्रश्न तर सुटला होता. परंतु माझी आर्थिक परिस्थिती मध्यम वर्गाची असल्याने पुण्यात राहायचा प्रश्न माझे समोर फार बिकट होता. माझ मुळच गाव यवतमाळ (विदर्भ). होस्टेल मिळाल्यानं सुरवातीचा माझा प्रश्न सुटला होता. परंतु किती वेळ होस्टेलची मुदत वाढवून मागायची व समजा नाही मिळाल्यास काय ? आईची तब्बेत ? असे काही प्रश्न नेहमी माझ्यासमोर घोंगावत असे. शेवटी एक दिवस मी बाबांजवळ माझी अडचण बोललो व नंतर मी माझ्या साहेबांना वरील अडचण सांगितली, व जागे विषयी बोललो. त्यांनी माझी अडचण समजावून घेतली परंतु जागे करता येणाऱ्या अडचणी त्यांनी मला सांगितल्या त्यावर मात्र माझा पूर्ण धीर खचला. तशा त्या अडचणीही उघड होत्या. "आपण प्रयत्न करूया." या त्यांच्या वाक्याने मात्र मला धीर आला. पुढे काही दिवसांनी साहेबांनी कॉलनी सोडल्यावर, "मी होस्टेल बघतो, मला जागा मिळावी असा अर्ज केला. सुदैवानं माझ्या खात्यातील कोणीही अर्ज केला नव्हता. तसेच त्याकरता येणाऱ्या अडचणी वेळोवळी बाबा सोडवत गेले. अर्थात त्याकरता माझे प्रयत्नही चालू होते, व शेवटी दिवाळीपूर्वी मला जागा मिळाली. माझा मोठा प्रश्न दूर झाला. याला श्री बाबांचीच कृपा. सोबत मी होस्टेल बघतो आहे. गेल्या २ वर्षापासून मी होस्टेल बघतो आहे पण आजपर्यंत कुठल्याही प्रकारची अडचण बाबांनी येऊ दिली नाही व यापुढेही बाबांचा कृपाहात माझे पाठीशी असल्याने येणार नाही याची मला खात्री आहे. तसेच आजपर्यंत मी हाती घेतलेली कामे व्यवस्थित पार पडतात. याला बाबांचीच कृपा. अशा या कृपावंत बाबांना माझे कोटी कोटी प्रणाम व अशीच त्यांची कृपादृष्टी सदैव माझे पाठीशी राहो हीच त्यांचे चरणी प्रार्थना.

“प्रचिती”

सौ. निर्मला चि. राजे
लीला भुवन, राजारामपुरी
७ वी गल्ली, कोल्हापूर

हा अनुभव कथन करताना माझे मन आनंदाने भरून येत आहे. श्री साईबाबा प्रत्येक भक्ताला कशी प्रचिती देतात व त्यांचे संकट निवारण करतात हे मी स्वतः अनुभवले आहे.

आमची धुळ्याहून मुंबईला बदली झाली. इतर गावी बदली नंतर आम्हाला ऑफिस तर्फे निवास स्थाने मिळत असत. पण मुंबईमध्ये एक स्थानिक व एक बदली होऊन आलेला कर्मचारी असा नियम निवास्थाने देण्याबाबत आहे. मुंबईला बदली झाल्यावर आम्ही जागेबाबत शोधाशोध करू लागलो. कोठेही जागा मिळण्याची शक्यता नव्हती. मुंबईला जागा मिळणे म्हणजे नशिबाचीच परीक्षा. मुंबईला आल्यावर आम्ही ओका लॉजमध्ये उतरलो. पण लॉजमध्ये असे किती दिवस राहणार? हे ऑफिसला गेल्यावर माझी दुपारी घर शोधण्याची मोहीम असावयाची. मध्यांतरी आम्ही महिनाभर ओका ठिकाणी पेर्ईंग गेस्ट म्हणून राहीलो. त्या बाई फारच चांगल्या स्वभावाच्या. त्यांच्याकडे पण किती दिवस राहणार. ओके दिवशी आम्ही दोघे ठाण्याला गेलो आम्हाला असे कल्ले की ओका को. ऑपरेटीव्ह सोसायटीमध्ये एक ब्लॉक रिकामा आहे तो कसा मिळणार, त्याच्यासाठी किती डिपॉझीट भरावे लागेल. असे अनेक प्रश्न डोळ्यापुढे उभे राहिले. आम्ही सरल त्या ब्लॉकच्या मालकांना भेटलो आणि आमची अडचण त्यांना सांगितली. त्यांनी आम्हाला कोणतीही अट न घालता ५०० रु. डिपॉझीट घेऊन ब्लॉक राहण्यास दिला. आमचा आनंद गगनात मावेना कारण मला बच्याच जणानी सांगितले होते की मुंबईत तुम्हाला राहण्यास जागा मिळणे फारच कठीण आहे. परंतु हा ब्लॉक मिळण्यास आम्हाला कोणताही वास पडला नाही.

खरोखरच ही सर्व बाबांचीच किमया होती. त्या नंतर आम्हाला ऑफीस तर्फे अती चांगला ब्लॉक मिळाला. नोकरी निमित्ताने ज्या ठिकाणी बदल्या झाल्या त्या सर्व ठिकाणी चांगली निवासस्थाने मिळत गेली, व बाबांची कृपेची प्रचिती जाणवली. त्यामुळे माझे प्रत्येकाला सांगणे आहे. श्रद्धा व सबुरी हया दोन गोष्टीवर नितांत विश्वास ठेवून श्री बाबांवर पूर्ण श्रद्धा ठेवल्यास ते प्रत्येक अडचणीतून भक्ताची सुटका करतात.

श्री बाबांना माझे कोटी कोटी प्रणाम असून मी त्यांच्या चरणी लीन आहे.

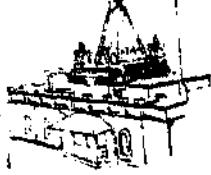
मातृपद लाभले

सौ. शुभांगी शिवराम कदम
३/ए, कमलवन को. ऑ. हॉ. सोसायटी,
कांदिवली (प.), मुंबई ४०० ०६७.

गेल्या वर्षी मी बाबांना प्रार्थना केली की मला लवकर चांगला मुलगा होऊ दे
मी माझे पति व मुलासमवेत शिरडीला तुमच्या दर्शनाला येईन. मी रोज रात्री
झोपण्यापूर्वी बाबांची उदी त्यांच्या पायाला (फोटोमध्यल्या) लावून पाण्याबरोबर
पोटात घेत असे. बाबांची कृपा येवढी की लगेच त्याच महिन्यापासून मला दिवस
राहिले. दिवस राहिले तरी मी प्रार्थना व उदी घेणे बाळंत होई पर्यंत चालूच
ठेवले. जोडीला रामरक्षा देखील माझ्या पतिच्या सांगण्यावरून वाचू लागले.

सातव्या महिन्यात मी हॉस्पीटलला नाव घातले. १५-१५ दिवसांनी दर
शनिवारी चेक-अप साठी जाऊ लागले. आठव्या महिन्यात डॉक्टरांनी सांगितले
की मुलाचे डोके वरच्या बाजूस आहे व बहुधा मुल पायाळू होईल. त्यासाठी
शस्त्रक्रिया करावी लागेल. नववा महिना संपायच्या वेळेला डॉक्टरांनी क्षारिण
फोटो काढायला सांगितला. त्यात मुलाची वाढ पूर्ण दाखवली होती. व पाय खालीच
होते. मंगळवार दिनांक ८ जानेवारी १९८५ रोजी मी एकसरे डॉक्टरांना दाखवला
व डॉक्टरीणबाईने सांगितले की मूलाची वाढ पूर्ण झालेली आहे तेव्हा कधी
ऑपरेशन करायचे ते सांगा. गुरुवार/शुक्रवारला अँडमीट हो. दुसऱ्या दिवशी
ऑपरेशन करू. मी ताबडतोब गुरुवारी सांगितले. माझ्या मनात गुरुवारी बाळंत
व्हावे असे होते. गुरुवारी (त्या दिवशी संकष्टी चतुर्थी होती) सकाळी मी दोघे भाऊ
व वहिणी बरोबर हॉस्पीटलमध्ये गेले. माझे सासरे व पति आधीच आलेले होते.
घरून निघताना माझ्या मनात गुरुवारीच ऑपरेशन व्हावे असे फार वाटत होते.
देवाला नमस्कार केला व प्रार्थना केली की सर्व व्यवस्थित पार पाड.

सकाळी हॉस्पीटलमध्ये अँडमीट झाल्यावर थोड्याच वेळात माझी डॉक्टरीण
बाई राऊंड घेताना माझ्या रुम मध्ये आली. माझ्याबरोबरची इतर माणसे माझ्या
रुममध्येच होती. डॉक्टरीणबाईने आल्या आल्याच विचारले की तुझे आज
ऑपरेशन केले तर चालेल का? कारण दूसरी जुळ्याची केस होती. ती तिला दुसऱ्या
दिवशी घ्यायची होती. मी ताबडतोब आनंदाने हो म्हटले व त्याच दिवशी
संध्याकाळी माझे ऑपरेशन झाले, व मला छान मुलगा झाला. आम्हा सर्वांना हया
गोष्टीचा फारच आनंद झाला. आता बाबांना मी सांगितल्याप्रमाणे शिरडी भेट
देखिल लवकर होवो, व श्री साईबाबांची अशीच कृपा आम्हा सर्वांवर नित्य असूदे
हीच त्यांच्या चरणी प्रार्थना.

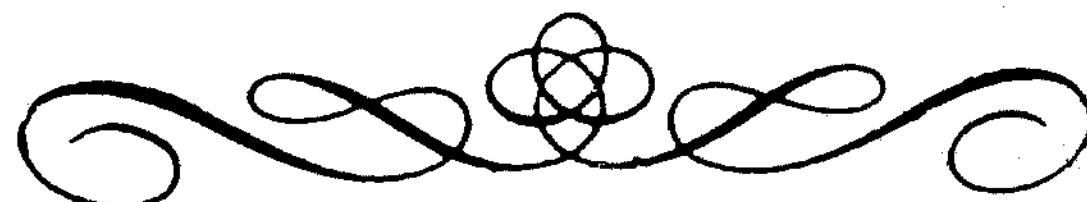
अखेरीस बँग सापडली

श्री. विनायक गो. शिंदे
१७१/४७९३ पंतनगर
घाटकोपर (पूर्व) मु. ७५

मी साईबाबांचा सर्वसामान्य भक्त आहे. एकदा मी व माझा मित्र शिरडीके साईबाबा” हा चित्रपट पहायला गेलो होतो. चित्रपट खरोखरच सर्वांग सुंदर होता. तो मला मनापासून आवडला; आणि तेव्हा पासूनच माझ्या मनात बाबांबद्दल निस्सीम भक्ती उत्पन्न झाली. ती उत्तरोत्तर वाढत गेली. थोडीसी चित्रकला अवगत असल्यामुळे बाबांचा मोठा फोटो काढून तो घराच्या दर्शनी भागी लावून नित्यनेमाने साईनाम व दर्शन घेऊ लागलो. उद्देश एवढाच की माझ्या सारख्या गरीब, होतकरु, नोकरदार तरुणावर - त्याच्या घरादारावर त्यांची सावली राहून घरात कोणतेही विघ्न न येवो. बाबांच्या कृपेने आजतागायत कुठलेही विघ्न किंवा संकट माझ्यावर आलेले नाही. परंतु बाबांच्या कृपाप्रसादामुळे मी एका बिकट संकटातून कसा सहीसलामत बाहेर पडलो त्याची ही सत्य घटना.

दादरच्या एका हॉलमध्ये १० जुन ८४ ला सकाळी १० च्या मुहूर्तावर माझे लग्न लागायचे होते. त्याप्रमाणे १० तारखेला आम्ही म्हणजे मी वर लहान बहिण, वहिनी व मोठ्या बहिणीचे यजमान सर्व सामान सुमान घेऊन टॅक्सीने दादरला निघालो. योग्यवेळी टॅक्सी हॉलवर पोचली. आम्ही सर्वजण पाहुणे मंडळीचे आगत - स्वागत स्वीकारीत हॉल मध्ये अवतीर्ण झालो. आम्ही सर्वजण स्थानापन्न झाल्यावर १०-१५ मिनीटे झाली असतील नसतील तोच माझी बहिण जवळ जवळ ओरडलीच ‘आपली मोठी सूटकेस सामानात दिसत नाही’ त्या बरोबर सगळ्यांच्या तोंडचे पाणी पळाले. कारण त्या सूटकेस मध्ये वराचा वेष, वधूची साडी, दागिने व लग्नाविधीसाठी लागणाऱ्या जवळ जवळ सर्वच वस्तू होत्या, सुमारे सात आठ हजाराचा ऐवज होता. टॅक्सीतून उत्तरताना एवढी मोठी सूटकेस गाडीच्या पाठच्या डिकीत धांदली मुळे म्हणा किंवा दुर्दैवाने म्हणा ती बँग तशीच राहून गेली होती. ड्रायव्हर प्रामाणिकपणे मीटरच्या प्रमाणे पैसे घेऊन दुसरी सवारी शोधण्यासाठी केव्हाच निघून गेला होता. बरे कोणी हुशारीने त्या टॅक्सीचा नंबरही टीपून घेतलेला नव्हता. सगळ्यांची एकच धावपळ उडाली. दोन्ही पक्षांकडील व-हाडी माणसांच्या चेहऱ्याचा आनंदी रंग पालटुन भकास दिसायला लागला. मी वर असल्यामुळे माझी मनस्थिती कशी झाली असेल याची कल्पना न केलेली बरी. जो तो असहाय्य होऊन माझे सांत्वन करायला लागला. मी स्वतः टॅक्सीकरून वेडयासारखा दादरभर त्या ड्रायव्हरची टॅक्सी कुठे दिसते का पाहायला लागलो. मी हतबुद्ध होऊन साईबाबांची प्रार्थना केली की ‘बाबा, वैन्यावरही येऊ नये अशी

वाईट वेल माझ्यावर आली आहे. त्यातून आता तुमच्या शिवाय मला कोण तारणार, माझ्या भक्तीची कसोटी आहे.' शेवटी त्या गदारोळात अत्यंत विचित्र मनस्थितीत भटजींनी लग्न कसेबसे उरकून घेतले. लोक आइसक्रीम खात होते पण सर्व हॉलभर उदासिनतेची दाट छाया पडलेली दिसत होती. शेवटी लोक अहेर द्यायला लागले. मी तर अक्षरशः खोट खोट हास्य करीत अहेर स्वीकारीत होतो. खरे तर माझ्या डोळ्यांवाटे कधी अश्रु येतील व ओठातून हुंदका फुटेल याची शाश्वती नव्हती. इतक्यात माझा मित्र श्री. मनोहर महाडिक हा जवळ जवळ आनंदातिशयाने किंचाळतच दादरावरून वरती आला, 'विनायक तुझी बँग मिळाली. तो टॅक्सी ड्रायव्हर आला आहे.' अपार आनंदामुळे माझ्या ओठातून शब्द फुटेनात. मी मनातल्या मनात म्हणालो, 'बाबा मी तुमच्या कसोटीत कदाचित उतरलो असणार. इतक्या लांबून एका सर्वसामान्य भक्ताने केलेली प्रार्थना तुम्ही ऐकलीत आणि संकटातून मला वाचवलंत, तुमचे हे ऋण सात जन्मी फिटणार नाहीत. असा हा बाबांच्या अलौकिक शक्तीचा पडताळा याची देही याच डोळा अनुभवायला मिळाला. कर्मधर्म संयोगाने पत्नीही साईभक्त लाभली. तिच्या माहेरच्या सर्व व्यक्तींची साईबाबांवर अनन्य साधारण भक्ती आहे. माझ्या मनातली बाबाबद्दलची श्रद्धा लाखो पटीने वाढलेली आहे.

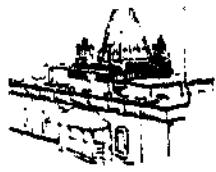

बाबांच्या कृपेने बहिणीला बरे वाटले

श्री प्रकाश दत्ताराम यार्दी
प्लॉट नं. ६०४, फेज टु, सतुवाचारी,
वेल्लोर, तामिलनाडू ६३२ ००९.

॥ शरण मज आला आणि वाया गेला दाखवा दाखवा ऐसा क्षेणी ॥

आपले हे वचन श्री साईनाथांनी आपल्या अनेक भक्तांच्या बाबतीत खरे करून दाखविले आहे, व त्याच वचनाची प्रचिती त्यांनी आम्हाला पण दिली. माझी वडिल बहिण सौ. अर्पणा नाबर गेले वर्षभर मूत्रपिंडाच्या विकाराने आजारी होती. मार्च १९८५ मध्ये तिच्यावर मूत्रपिंड रोपणाची शस्त्रक्रिया झाली. त्या अगोदर जवळ जवळ नऊ महिने ती डायेलेसीस घेत होती व त्यावेळी फक्त श्री साईनाथांच्या कृपेचाच आधार होता. ऑपरेशन पण त्यांचेच कृपेने व्यवस्थीत पार पडले.

ऑपरेशन नंतरचे पहिले दोन महिने तिला थंडी वाजून ताप येवू लागला. ती बाबांचे उदीचे नियमित सेवन करत असे व ती मस्तकावर लावताच थंडी वाजणेचे थांबत असे. ताप साधारण एक ते दोन तास रहात असे व मग दिवसभर सर्व नार्मल, डॉक्टराना पण ताषाचे कारण समजेना सर्व क्षकिरण व रक्ताच्या सर्व तपासण्या झाल्या पण तापाचे निदान होईना व त्यातच एके दिवशी सकाळी थंडी वाजून ताप भरला तेव्हा ताप १०५ होता. त्याचबरोबर किडनी पण व्यवस्थीत काम करत नाही असे डॉक्टराना आढळून आले. त्यांनी लगेच हॉस्पीटलमध्ये अँडमीट होण्याचा सल्ला दिला.

डॉक्टरांनी सर्व प्रथम माझे बहिणीला अँटी रिजेक्शनचे इंजेक्शन दिले पण त्याच बरोबर किडणी रिजेक्ट होणेची शक्यता असलेचे पण बोलून दाखविले. आम्हाला तर काहीच सुचेनासे झाले घरातील आम्ही सर्वच जण साईभक्त असलेने त्यांचीच प्रार्थना सुरु केली व आम्हांला संकटातून सोडव असे विनविले.

शेवटी डॉक्टरानी माझ्या बहिणीच्या मूत्रपिंडाची बायोप्सी करणेचे ठरविले जर किडनी चांगली असेल तर ट्रिटमेंट देता येईल व जर नसेल तर आम्हाला ती काढून टाकवी लागेल असे ते म्हणाले. मी परत श्री साईनाथांचे चरणी धाव घेतली व मागणी केली देवा माझ्या बहिणीचा किडनी बायोप्सीचा रिपोर्ट नार्मल येवू देत.

अखेर बायोप्सी केली त्याचा रिपोर्ट पण नार्मल आला आम्हाला सर्वांना हायसे वाटले. कारण एक मोठे संकट टळले होते.

माझे बहिणीचे वाढलेले रिपोर्टस् पण हळूहळू खाली येत आहेत तसेच तापपण कमी झालेला आहे. ही सर्व त्या श्री सद्गुरु साईनाथांचीच कृपा. त्यांचेच कृपेने माझे बहिणीला अचानक गुरुवारी डिस्चार्ज मिळाला व ती हॉस्पीटल मधून घरी आली.

जर आपण खन्या श्रद्धेने व मनाने साईचरणी धाव घेतली तर श्री साईनाथ आपल्या भक्ताला सर्व संकटातून बाहेर पडणेस मदत करतात. त्याकरिता मात्र हवी 'श्रद्धा व सबुरी'.

अशा या सद्गुरु श्री साईनाथाना आमचे कोटी कोटी प्रणाम.

बाबा भक्तांच्या इच्छा पूर्ण करतात

श्री. भ. रा. सोडये
७, 'माया' ३३, सुंदर नगर,
कालिना मुंबई ९८.

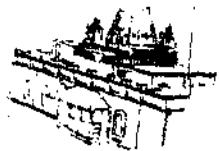
प. पू. साईबाबांबद्दल आमच्या कुटुंबातील सर्वांना फार प्रेम आणि श्रद्धा आहे. साईमंदिरातील रोजच्या आरतींची आणि 'साईदरबार' वगैरे साईस्तुतीच्या कॅसेट्सू आमच्या घरात दिवसातून केव्हाना केव्हा तरी वाजत असतातच. त्या शिवाय आमच्या मनाला शांती मिळणे कठीण होऊन बसले आहे.

गेल्या गुरुपौर्णिमेची (ता. १२ जुलै १९८४) गोष्ट आहे. आमचा टेपरेकॉर्डर दोन दिवसांपूर्वी अचानक बंद पडला होता. दोन महिन्यापूर्वी १२० रुपये खर्च करून तो दुरुस्त करून घेतला होता टेपरेकॉर्डरचे काहीच ज्ञान नसून सुद्धा मी तो चालू करण्याचा पुन्हा पुन्हा प्रयत्न करीत होतो. त्यातील विजेचा पुरवठा सुद्धा बरोबर होत होता परंतु टेपरेकॉर्डर चालू होण्याचे काहीच लक्षण दिसेना. शेवटी निराश होऊन तो टेपरेकॉर्डर नकोसा झाला. त्यातच गुरुपौर्णिमेच्या दिवशी श्री साईबाबांच्या आरत्या वगैरे काहीच ऐकता येणार नाही. म्हणून आम्ही खूप नाराज झालो होतो. सर्वांत जास्त नाराज झाली होती ती माझी पत्नी सौ. मंदाकिनी.

मी सकाळी ऑफीसला निघून गेल्यानंतर तिने श्री साईबाबांची उदी घेऊन त्या टेपरेकॉर्डरला लावून साईबाबांकडे प्रार्थना केली आणि सांगितले. "बाबा, आज गुरुपौर्णिमेच्या दिवशी मी तुमच्या आरत्या ऐकू शकत नाही हे माझे दुर्भाग्य नाही का ? जर तुमच्यावरील आमच्या श्रद्धेने आणि तुमच्या कृपेने आजच संध्याकाळपर्यंत हाच टेपरेकॉर्डर आपोआप चांगला वाजून देत.

त्यानंतर मी रात्री ९।। वाजता शेवटचा प्रयत्न करून पाहिला. परंतु टेपरेकॉर्डर रुसून बसला होता तो बोलायला तयार होईनाच. शेवटी माझा थोरला मुलगा अरुण वय वर्षे १६. (त्यालासुद्धा आमच्याप्रमाणे टेपरेकॉर्डरचे ज्ञान शून्य) मला म्हणाला, 'बाबा, मी पाहतो प्रयत्न करून.' मी म्हणालो, ठीक आहे. त्याने सुद्धा दोन चार वेळा सर्व बटने दाबून पाहिली. आणि काय आश्चर्य – गेले तीन दिवस बंद पडलेला टेपरेकॉर्डर चांगला वाजू लागला. आमच्या आनंदाला सीमा राहीली नाही. त्यावेळी रात्रीचे ठीक १० वाजलेले असल्यामुळे आम्ही शेजारती ऐकता ऐकता श्री साईशी एकरूप झालो होतो. बाबा आमच्या हाकेला धाऊन आले आणि आमची इच्छापूर्ती करून आम्हाला आणखी एक अनुभव दाखवून दिला. याबद्दल धन्यता वाटली. तेव्हापासून तो टेपरेकॉर्डर फार चांगला वाजत आहे.

श्री साईनाथांची महती सांगावी तेव्हढी थोडीच.

सात दिवसात ताई घरी आली

विमल देसाई
२ झेलम, कैटरिंग कॉलेज समोर
वीरसावरकर मार्ग, दादर २८

साईबाबा भक्ताना नेहमी प्रचिती दाखवितात. भक्तांना हृदयापासून मारलेली हाक नेहमी ऐकतात. संकट निरसनासाठी धावून येतात. मला त्याचा अनुभव आला. भक्तगणांनी हा अनुभव वाचावा हयासाठी हा पत्र प्रपंच.

माझ्या बहिणीस अचानक पक्षाघात झाला. तिला ताबडतोब अती काळजी विभागात ठेवण्यात आले. नंतर चार दिवसांनी तिला जनरल वॉर्डमध्ये आणले. तेव्हा तिच्या जीवावरचा धोका टळला होता. परंतु ताईला कसलेच ज्ञान होत नव्हते. ती येणाऱ्या जाणाऱ्याना ओळखत नव्हती की कोणाशी काही बोलत नव्हती. डॉक्टरांनी तिला दिड-दोन महीने हॉस्पीटलमध्येच ठेवावे लागेल असे जेव्हा आम्हाला सांगितले तेव्हा आम्ही फारच काळजीत पडलो. तेव्हा मी साईबाबांच्या चरणी अशी प्रार्थना केली की, "ताई सात दिवसात घरी आली पाहिजे. आणि काय आश्चर्य !

साईबाबांच्या कृपेने नंतर अशी घटना घडल्या की ताई सात दिवसात घरी परतली.

त्याचे असे झाले की त्या हॉस्पीटलच्या जनरल वॉर्डमध्ये ताईच्या बाबतीत हलगर्जीपणा घडू लागला. त्या दिवशी ताईच्या सोबतीला तिची सून होती. ताईचे पोट दोन दिवस साफ झाले नव्हते. म्हणून सूनेने तेथील डॉक्टरांची परवानगी घेऊन सिस्टर्सना एनिमा द्यावयास सांगितले परंतु याही बाबतीत कामचूकारपणा झालेला सूनेला खटकला. खर म्हणजे त्याही अगोदर अशाच हलगर्जीपणाच्या घटना घडल्या होत्या. शिवाय सिस्टर्स नावालाच रुग्णांची सेवा करत. ताईला 'पॉट' (Pot) देण्यापासून कापूस आणण्यापर्यंत सर्व कामे ताईजवळ हजर अंसणाऱ्या नातेवाईकालाच करावी लागत. त्या दिवशी एनिमाच्या घटनेवरून सूनेला असे वाटले की 'सर्व कामे आपणच करतो आहोत तर आईना (ताईला) हॉस्पीटल मध्ये ठेवून तरी काय फायदा त्या पेक्षा आपण त्यांची घरी नेवून अधिक चांगली व्यवस्था करू शकू. तसेच त्यामुळे आईच्या मनावरचे हॉस्पीटलचे दडपणही कमी होईल.

तेव्हा सूनेने मला विचारले की आपण आईना घरी आणू या का? माझी भिस्त तुमच्यावर आहे.' मी पण साईबाबांवर दृढ श्रद्धा ठेवून ताईला घरी आणवले.

अशा रितीने ज्या ठिकाणी डॉक्टरांच्या सांगण्यावरून ताईला दिड ते दोन महिने हॉस्पीटलमध्ये काढावे लागणार होते त्या ठिकाणी माझ्या नवसाप्रमाणे ताई सात दिवसातच घरी परतली.

घरी आल्यावर माझ्या डॉक्टर भाच्याने व डॉक्टरकी शिकणाऱ्या भाची ने ताईला ताब्यात घेतले व साईबाबांच्या कृपेने हॉस्पीटलमधील दिवसात न झालेली सुधारणा दोन चार दिवसात ताईत दिसून आली.

साईबाबांची जशी माझ्यावर कृपा झाली तशीच सर्वांवर होऊ दे ही प्रार्थना.

भक्तांची इच्छा पूर्ण करणारे श्री साईबाबा

सौ. जयश्री जनार्दन घारा
मिलाप अपार्टमेन्ट
मालाड (प.) मुं. ६४.

२५ जुलाई १९८५ चा दिवस होता. त्या दिवशी मी व माझे यजमान शिरडीला बाबांचे दर्शनास १४ ऑगस्टला जाण्याचा बेत ठरवित होतो. आमची गाडी दुरुस्तीसाठी गेली असल्याने शिरडीला एस.टी. ने जाण्याचा बेत ठरविला. त्यानंतर ३० जुलाई रोजी माझे मानलेले दिर शिवाजी पवार जे भिंवंडी येथे श्री. विनायक पाटील यांच्याकडे गाडी चालकाचे काम करतात. ते आमच्या घरी दुरुस्तीला दिलेल्या गाडीबद्दल सांगण्यास आले होते. तेव्हा मी त्यांनाही आमच्या बरोबर शिरडीला येण्यास सांगितले व त्यांनी ते मान्य केले. त्यांनी श्री विनायक पाटील यांचेकडे १४-८-८५ पासून चार दिवसांची रजा मागितली. तेव्हा पाटील यांनी सदर रजा कशासाठी पाहिजे हे विचारले. माझ्या दिराने सांगितले की, मालाडच्या भावाबरोबर एस.टी. ने शिरडीला जात आहे. एस.टी. ने जाणार हे समजताच श्री. पाटील यांनी आमचे घरी दूरध्वनी केला, व मला सांगितले की तुम्ही माझी गाडी घेवून शिरडीला जा. मी म्हटले यजमानांना विचारून मग तुम्हाला कळविन. त्या प्रमाणे मी यजमानांच्या कचेरीत दूरध्वनीवरून संपर्क करून सर्व हकीकत सांगितली. ते म्हणाले अग साईलीला अगाध आहेत. मी सकाळी तिकीटा आरक्षणासाठी गेलो होतो. तेथे मला समजले की ११ ऑगस्ट पासून एस.टी. कामगार बेमुदत संपावर जाणार आहेत. म्हणून मी तिकीटे काढली नाहीत. श्री. - पाटील यांनी जर गाडी दिली नसती तर त्यावेळेस आमचे शिरडीला जाणे झाले नसते, आणि अशी त्या साईमाऊलीने शिरडीला जाण्याची आमची सोय केली. त्या साईमाऊलीस आम्हा सर्वांचे कोटी कोटी प्रणाम.

बाबा धावून आले ना !

श्री. प्रकाश महादेव टेमकर
मु. पो. पोयनाड, ता. अलिबाग,
जि. रायगड

चार आँगस्टला आमच्या आईला संध्याकाळी थंडी भरून ताप म्हणून आला. दुन्या दिवशी मंडास सुरु झाले. त्यामुळे कमालीची अशक्तता आली. स्थानिक डॉक्टरांचे उपचार सुरु होतेच. पण गुण अजीबात येत नव्हता. मी बाबांची उदी लावीत होतोच. दोन दिवसांनी आईची अवस्था विचित्रच झाली. बोलणे बंद झाले. नजर साफ अनोळखी झाली. खाणे पिणे बंद झाले.

शेवटी डॉक्टरांनी पनवेलला खाजगी हॉस्पिटलमध्ये नेण्याचा सल्ला दिला. त्यानुभार स्पेशल टॅक्सी केली आणि आईला पातळ बदलविण्यासाठी नुसती हाताला धरून बायकांनी अुभी केली तोच तिला विलक्षण झटका आला. तोंडातुन फेस येऊ लागला, श्वासाची घरघर चालू झाली. आम्हाला वाटले खेळ संपला. घरात रडारड सुरु झाली. मी बाबांना निर्वाणाची हाक मारली. आईच्या अंगाला उदी चोळणे चालूच होते. तशाच परिस्थितीत अक्षरशः चौघांनी आईला उचलून च टॅक्सीत झोपविली व पनवेलला नेली. पण दुदैव ! तिथे डॉ. पटवर्धनांचे हॉस्पिटल फुल झाले होते. शिवाय त्यांनी आईची अवस्था पाहून पेशांटला परत घरी नेण्याचा सल्ला दिला.

पण सोबतच्या मंडळींनी सल्ला न जुमानता आईला मुंबईस. 'सुश्रुषा' हॉस्पिटलमध्ये नेऊन ऑफिसिट केली. पण तिथेसुद्धा डॉक्टरनी विशेष आस्था दाखविली नाही. कारण पेशांटची अवस्थाच तशी होती. डॉक्टरांनी स्पष्टच सांगितले की आमच्या हातात आहे तेवढे उपचार करूच पण तुमच्या आईला वाचविणे केवळ परमेश्वराधीन आहे. मी 'साईलीला'चा एक अंक व उदीची पुडी आईच्या उशाला ठेवलेलीच होती. आईला सारखा उदी चोळत होतो.

चार दिवस आई बेशुद्ध होती. रक्त, लघवी वगैरे सगळ्या तपासण्या झाल्या, पण कशातच दोष सापडला नाही. मी सारखा उशाला बसून साई सच्चरितातला ११ वा अध्याय व स्तवनमजिरीचे पाठ करीत होतो. त्यावेळी बाबांना नवस बोललो की बाबा, आईला हया असाध्य आजारातुन तुम्हीच बरी करा. ती स्वतःच्या पायांनी शिरडीस तुमच्या समाधीच्या दर्शनाला येईल अशी खडखडीत वरी करा. कारण डॉक्टरना अर्धांगवायुचा झटका आल्याची दाट शंका होती.

पण बाबांनी माझी हाक ऐकली. बाबांच्या वारी म्हणजे गुरुवारीच भल्या पहाटे आई शुद्धीवर येऊन इकडे तिकडे पाहु लागली. बोलण्याचा प्रयत्न करू

लागली. पण नंतर भ्रमिष्टासारखी बडबडु लागली. आम्ही पुन्हा निराश झालो. त्यातच आम्ही पति-पत्नी उभयंता बुधवारी शिरडीस गेलो. गुरुवारी बाबांना अभिषेक केला. समाधिवर चढून बाबांकडे आईचे क्षेम - कुशल मागितले. गुरुवारी सांज आरतीच्या वेळी मी बाबांच्या समाधीजवळ उद्घिन अवस्थेत उभा होतो. मनात आईच्या तब्बेतीविषयी विचार होते. एकटक बाबांकडे पहात होतो.

तोच बाबांच्या डोक्यावरील एक गुलाबाचे टपोरे फुल टपकन् बाबांच्या पायापाशी पडले. झाले, बाबांनी माझ्या मानसिक अवस्थेवर कौलच दिला होता की घाबरू नकोस आई बरी होईल. श्रद्धा व सबुरी ठेव.

आम्ही शिरडीहून परत फिरलो. मुंबईस आलो तोच हॉस्पिटमध्ये गेलो. पहातो तर आई व्यवस्थित बसलेली होती. व्यवस्थित बोलत होती. मनातल्या मनात मी बाबांना वंदन केले. साईकृपेच्या अनुभूतीने मन गहिवरून आले. डोळे आनंदाश्रूने पाणावले. आईला बाबांचा प्रसाद दिला उदी लावली. आता आई बरी आहे. पायांना अजुन सुज आहे व स्वतःहून चालवत नाही. पण पायाला उदी लावणे चालूच आहे. आई पूर्ववत चालू शकेल ही मला खात्री आहे. बाबांची कृपा अविरत अशीच सर्वावर रहावो, हीच साईचरणी प्रार्थना.

जाया मनी जैसा भाव । तया तैसा अनुभव ॥

— श्री. सुनील कांबळी
दादर मुं. नं. १४

त्या दिवशी शुक्रवार होता. मी माझी प्रॅकटीकल पूर्ण करून घरी आलो. तेव्हा मला कळले की, आपण जो नेहमी V. C. R. सेट आणत असू तो कोणी तरी अरुणच नाव सांगून चोरीला नेला होता.

अरुण हा माझा मित्र होता. तो नेहमी मला V. C. R. च्या ऑर्डरी देत असे. पण त्यादिवशी काही उलटेच झाले. पोलीस केस करण्यात आली होती. मी मनात विचार केला. आता अरुणला पोलीस पकडून नेणार व त्याला चोप देणार निरपराधी व्यक्तिला शासन होणार होत. मला त्यावेळेस साईबाबांची आठवण झाली. मी साईलीलेचे अनुभव नेहमी वाचत असे. मी त्याचवेळेस साईबाबांचे स्मरण केले व अरुणला जो डाग लागलाय तो धुवून काढा. अशी बाबांना विनवणी केली.

आणि काय चमत्कार ! एका कुप्रसिद्ध माणसांकडून त्या V. C. R. सेटचा पत्ता पोलीसांना लागला व तो V. C. R. सेट मिळाला. त्यामुळे नुकसान तर टळले व माझ्या मित्राच्या अंगावरील डाग धुवून निघाला हे सगळं साई चमत्कारा मुळेच.